

PLAN URZĄDZENIA LASU

sporządzony na lata od 2009 do 2018

dla Nadleśnictwa Jabłonna

**w Regionalnej Dyrekcji Lasów Państwowych w Warszawie
na podstawie stanu lasu w dniu 1 stycznia 2009 r.**

**Wykaz gatunków chronionych i rzadkich
stwierdzonych na gruntach nadleśnictwa**

(Załącznik do programu ochrony przyrody)

Wykonawca:

BIURO URZĄDZANIA LASU I GEODEZJI LEŚNEJ

Oddział w Warszawie

05-090 Raszyn ul. Leśników 21

tel. (022) 825-90-79 tel.(fax) (022) 825-28-43

e-mail sekretariat@buligl.waw.pl

Tabela nr 1. Wykaz chronionych i rzadkich gatunków grzybów

Lp.	Gatunek nazwa polska nazwa łacińska	Lokalizacja		Ogólny opis, sposób występowania dynamika rozwoju	Zagrożenia	Opis gatunku, Walory przyrodnicze	Uwagi
		Oddz. Poddz.	Leśnictwo				
1	2	3	4	5	6	7	8
Rodzina: Sromotnikowate (<i>Phallaceae</i>)							
1	Sromotnik bezwstydnny <i>Phallus impudicus</i>	Obręb Jabłonna – oddz. 248a, 321b, Obręb Pomiechówek – oddz. 86c	Bagno, Kolonja	Grzyb występuje w lasach liściastych, borach, lasach mieszanych, zaroślach i parkach.	Zbieranie w większych ilościach	Jego owocnik to w stadium młodocianym jajowaty, wijący się pod ziemią twór (w tym stadium bezwonny i jadalny - jest to tzw. czarcie jajo), później owocnik jest z białym trzonem i zielonkawo-brązowym kapeluszem. Zielonkawa zarodniko-twórcza warstwa pokrywająca młody kapelusz z czasem zmienia się w śluzowatą maź przywabiającą swym zapachem muchy. Siadające na owocniku muchy przyczyniają się do rozprzestrzeniania się zarodników.	CH (wolno zbierać w małych ilościach na własny użytek).
Rodzina: Szmaciakowate (<i>Sparassidaceae</i>)							
2	Szmaciak gałęzisty <i>Sparassis crispa</i>	Obręb Pomiechówek oddz.: 96a, d, 133h,	Pomiechówek	Występuje pojedynczo w borach, jest grzybem jadalnym. Do niedawna nie był objęty ochroną i wykorzystywano go do zup, ale też do smażenia i suszenia. Źle znosi transport, gdyż charakteryzuje się dużą łamliwością.	Zbieranie owocników	Wysokości 5–20 cm, szerokości 6-30 cm, ale bywa i większy, niekiedy osiąga nawet 6 kg. Kształt nieregularnie kulisty, od grubej mięsistej bazy dzieli się na płatkowate, różnie po zrastane gałązki. Płatki są mocno pofałdowane, z ząbkami na brzegach (przypomina kalafior), najpierw białawe, później żółtawe	CH (od 1990 r.)

Tabela nr 2. Wykaz chronionych i rzadkich gatunków porostów

Lp.	Gatunek nazwa polska nazwa łacińska	Lokalizacja		Ogólny opis, sposób występowania dynamika rozwoju	Zagrożenia	Opis gatunku, Walory przyrodnicze	Uwagi
		Oddz. Poddz.	Leśnictwo				
1	2	3	4	5	6	7	8
Rodzina: Tarcznicowate (<i>Parmeliaceae</i>)							
1	Płucnica islandzka <i>Cetraria islandica</i>	Obręb Jabłonna oddz.: 248a.	Bagno	Występuje gromadnie na ubogich siedliskach, w borach suchych. Tworzy często drobne kępy, płyty. Rośnie w widnych lasach sosnowych, na glebach piaszczystych oraz na torfowiskach i wrzosowiskach. Często występuje wśród traw. Populacja stała. Miejscami wzrost dynamiki rozwoju.	Jest na czerwonej liście porostów zagrożonych w Polsce. Łatwa do wytepienia, zbierana, zbierana do celów ozdobnych, do stroików.	Porost naziemny, krzaczkowaty o widlasto rozgałęzionej, wznoszącej się pleście. Górna i dolna strona plechy u tego samego osobnika znacznie różnią się kolorem. Kształt plechy zależy od warunków atmosferycznych. Podczas suchej pogody rozwidłone na końcach odcinki plechy zwijają się, stają się sztywne i kruche. Zwilżone rozprostowują się.	CH VU
Rodzina: Chrobotkowate (<i>Cladoniaceae</i>)							
2	Chrobotek leśny <i>Cladonia arbuscula</i>	Zasięg terytorialny nadleśnictwa	Wszystkie leśnictwa	Występuje w miejscach podobnych jak inne chrobotki	Grabienie ściółki, wydeptywanie	Gatunek ten ma plechę wtórną w formie wąskich, rozszerzających się rurerek, których górne brzegi są bardzo głęboko powcinane koloru sinoniebieskiego.	CH
3	Chrobotek reniferowy <i>Cladina rangiferina</i>	Obręb Jabłonna oddz.: 97g,98c, 105d,116c,j,120a,123c,124d,180a	Kąty Węgierskie, Bukowiec	Tworzy rozległe kobierce w borach suchych. Niektóre płyty, drobne łany tworzą murawki gęsto rozgałęzionych krzaczków, inne wytwarzają tak zwane podceja w kształcie kieliszków - czasami wyrastających jeden z drugiego.	Grabienie ściółki, zbieranie w celach ozdobnych do stroików.	Na ziemi, wśród mchów zobaczyć można wielką różnorodność chrobotków (<i>Cladonia</i>). Są to porosty tworzące darnie, krzaczki, rozgałęzienia jak poroże, których plecha ma kształt kieliszków.	CH

Tabela nr 3. Wykaz chronionych i rzadkich gatunków mszaków

Lp.	Gatunek nazwa polska nazwa łacińska	Lokalizacja		Ogólny opis, sposób występowania dynamika rozwoju	Zagrożenia Kategoria zagrożenia	Opis gatunku, Walory przyrodnicze	Uwagi
		Oddz., Poddz.	Leśnictwo				
1	2	3	4	5	6	7	8
Rodzina: Torfowcowate (<i>Sphagnaceae</i>)							
1	Torfowiec <i>Sphagnum spp</i>	Obręb Jabłonna, oddz. 300c, 310b	Bagno	Występują w środowisku wilgotnym, w podmokłych lasach, zarostach i torfowiskach, na glebach ubogich w wapń; odgrywają dużą rolę w procesach torfotwórczych	Zanik torfowisk,	Łodyżki gametofitów wydłużone i regularnie rozgałęzione, zwieńczone na szczycie tzw. główką; liście duże, owalne lub jajowate, zaopatrzone w tzw. komórki wodonośne, służące do magazynowania wody; rodnie umieszczone są na szczycie łodyżek, plemnie na gałązkach w kątach liści	CH

Tabela nr 4. Wykaz chronionych i rzadkich gatunków skrzypów

Lp.	Gatunek nazwa polska nazwa łacińska	Lokalizacja		Ogólny opis, sposób występowania dynamika rozwoju	Zagrożenia Kategoria zagrożenia	Opis gatunku, Walory przyrodnicze	Uwagi
		Oddz., Poddz.	Leśnictwo				
1	2	3	4	5	6	7	8
Rodzina: Skrzypowate (<i>Equisetaceae</i>)							
1	Skrzyp zimowy <i>Equisetum hyemale</i>	Obręb Pomiechówek – oddz. 116f	Kolonia	Występuje w podmokłych lasach, dębowo-sosnowych i dębowo-grabowych z sosną, na łąkach, na wilgotnych piaskach. Stosuje się w medycynie ludowej	Osuszenie terenu,	Jest to bylina wysokości 40-100 cm, o pędach zarodnikowych i płonnych podobnych do siebie, zawsze zielonych. Pęd wieloletni, szarozielony, pojedynczy, bardzo szorstki, sztywny, o 8-20 płaskich żeberkach, ma w środku wielki przewód powietrzny. Pochwy są przylegające, walcowate, w dole z czarnym paskiem, o ząbkach błoniastych, łatwo odpadających. Kłos zarodniowy na szczycie jest zastrzony. Skrzyp zimowy tworzy zarodniki w lipcu i sierpniu, dopiero w drugim roku wegetacji.	CH

Tabela nr 5. Wykaz chronionych i rzadkich gatunków widłaków

Lp.	Gatunek nazwa polska nazwa łacińska	Lokalizacja		Ogólny opis, sposób występowania dynamika rozwoju	Zagrożenia Kategoria zagrożenia	Opis gatunku, Walory przyrodnicze	Uwagi
		Oddz., Poddz.	Leśnictwo				
1	2	3	4	5	6	7	8
Rodzina: Widlakowate (<i>Lycopodiaceae</i>)							
1	Widlak jałowcowaty <i>Lycopodium annotinum</i>	Obręb Jabłonna oddz.: 11b,87a, 115a,116a,136f,144,145,151,153,154.	Białobrzegi, Poniatów, Kąty Węgierskie,	Wilgotne bory, torfowiska. Najczęściej rośnie na glebach wilgotnych, porośniętych mchami. Jest wskaźnikiem wolnego rozkładu ściółki i początku powstawania próchnicy surowej. Rośnie w cieniu, w miejscach odsłoniętych ginie. Nie tworzy poduszczyka, lecz kępki, drobne płyty, grupy, czasem kilkurowe. Populacja stała.	Osuszanie się terenu. Zrywanie pędów dla celów ozdobnych i leczniczych.	Bylina, ma pędy do 1m, pełzające, z których wyrastają krótkie, wzniesione gałązki boczne. Liście równowąskolancetowate, z przodu drobno piłkowane, odrastające od łodygi. Kłosa zarodnikowe pojedyncze, na wzniesionych gałązkach.	Oś
2	Widlak spłaszczonego <i>Lycopodium complanatum</i>	Obręb Jabłonna oddz.: 215a,329i.	Białobrzegi, Bukowiec	Preferuje siedliska borowe, drzewostany lekko prześwietlone, bardzo rzadki	Zrywanie pędów dla celów ozdobnych i leczniczych.	Główny pęd czołgający się nad ziemią, lub płytko pod ziemią, o długości ok. 1 m. Wyrastają z niego dychotomicznie, wielokrotnie rozwidłone pędy nadziemne osiągające wysokość do 40 cm. Odcinki końcowe pędów wachlarzowato rozpostarte Ich grzbietowa strona ma kolor trawiaścielony, nie jest pokryta włoskiem. Pędy zewnętrznie podobne do gałązek cyprysu	CH
3	Widlak goździsty <i>Lycopodium clavatum</i>	Obręb Jabłonna oddz.: 58h, 64c 101f, 104b, 112f, 114c, 120a, 121b, 202b, 211c, d, 248a.	Białobrzegi, Kąty Węgierskie, Poniatów, Bukowiec	Bory suche, świeże, zarośla, ubogie lasy, wrzosowiska. Występuje grupowo, tworzy drobne kępy, często zwarte płyty. Preferuje siedliska suche i prześwietlone. Populacja stała.	Zrywane pędy dla celów ozdobnych, dekoracyjnych i leczniczych.	Bylina o pędach pełzających po ziemi. Zakorzeniając się tworzą długie do 4 m, gęsto ulistnione pędy. Zarodniki dojrzewają od lipca do września.	Oś
		Obręb Pomiechówek oddz.: 44, 144, 145, 152	Zegrze, Szczypiorno,				

Lp.	Gatunek nazwa polska nazwa łacińska	Lokalizacja		Ogólny opis, sposób występowania dynamika rozwoju	Zagrożenia Kategoria zagrożenia	Opis gatunku, Walory przyrodnicze	Uwagi
		Oddz., Poddz.	Leśnictwo				
1	2	3	4	5	6	7	8
4	Widłak wroniec <i>Lycopodium selago</i>	Obręb Jabłonna oddz.: 310b, Obręb Pomiechówek oddz.: 112a	Bagno Kolonja	Występuje na siedliskach wilgotnych.	Zagrożeniem może być użytkowanie lasu lub pogorszenie warunków wilgotnościowych.	Charakterystyczne cechy pozwalające łatwo odróżnić go od innych krajowych gatunków: wzniesione łodygi, widlasto rozgałęziające się i równej wysokości	Oś VU

Tabela nr 6. Wykaz chronionych i rzadkich gatunków roślin naczyniowych objętych ochroną

Lp.	Gatunek nazwa polska nazwa łacińska	Lokalizacja		Ogólny opis, sposób występowania dynamika rozwoju	Zagrożenia Kategoria zagrożenia	Opis gatunku, Walory przyrodnicze	Uwagi
		Oddz., Poddz.	Leśnictwo				
1	2	3	4	5	6	7	8
Rodzina: Araliowate (Araliaceae)							
1	Bluszcz pospolity <i>Hedera helix</i>	Obręb Jabłonna oddz.: 310b Obręb Pomiechówek oddz.: 112a	Bagno Kolonia	Drobne grupy, kępy. Pojedyncze okazy. Dobrze rozwija się na glebach żyznych, szczególnie na podłożach wapiennych. Populacja stała.	Niszczony ze względów dekoracyjnych. Przesadzany do przydomowych ogródków.	Pnącze o liściach zimozielonych, pędach zdrewniałych, długości do 20m, silnie rozgałęzionych, skrętolegle ulistnionych. Płóży się po ziemi lub pnie za pomocą korzeni przybyszowych. Liście zimnozielone, skórzaste i lśniące, bardzo często układają się mozaikowato, w skutek czego jeden liść zabiera światło drugiemu. W stanie dzikim bluszcz kwitnie bardzo rzadko. Kwiaty o słabej woni, niepozorne, zielonkawo-brunatne, zebrane na szczycie gałązek w gęste, kuliste baldachy. Kwitnie w sierpniu i wrześniu. Owocem jest kulista jagoda niebiesko-czarna.	CH
Rodzina: Przewiertniowate (Caprifoliaceae)							
2	Wiciokrzew pomorski <i>Lonicera periclymenum</i>	Obręb Pomiechówek – oddz. 69g	Kolonia	Roślina światłolubna, spotkać ją można w świetlistych lasach, zarostach, zbiorowiskach okrajkowych	Wymaga podpory do podwiązania.	Krzew pnący osiągający wysokość do kilkunastu metrów. Owija się wokół podpór (np. pni drzew)	Oś

Lp.	Gatunek nazwa polska <i>nazwa łacińska</i>	Lokalizacja		Ogólny opis, sposób występowania dynamika rozwoju	Zagrożenia Kategoria zagrożenia	Opis gatunku, Walory przyrodnicze	Uwagi
		Oddz., Poddz.	Leśnictwo				
1	2	3	4	5	6	7	8
Rodzina: Grzybieniowate (<i>Nymphaeaceae</i>)							
3	Grzybienie białe <i>Nymphaea alba</i>	Obręb Jabłonna oddz.: 116f,	Kąty Węgierskie	Rośnie w różnego rodzaju zbiornikach, stawach, jeziorach, bagienkach, torfiankach.	Obniżanie się poziomu wód, melioracje, turystyka na jeziorach. Niszczony ze względu na dekoracyjnych.	Bylina o kłęczu długim, pełzającym i zakorzeniającym się w dnie zbiornika wodnego. Liście pływające na powierzchni wody, z długimi, do 3 m ogonkami. Kwiaty białe, duże, średnicy 9-12cm, pływające na powierzchni, pojedynczo na długich szypułkach. Kwitnie od czerwca do września. Kwiaty zamykają się w nocy i podczas deszczu. Rozmnaża się głównie wegetatywnie.	CH LR
4	Grażel żółty <i>Nuphar lutea</i>	Obręb Jabłonna oddz.: 116f, Obręb Pomiechówek oddz.: 80Ad, 155,177g,	Kąty Węgierskie Zegrze, Pomiechówek, Szczypiorno,	Rośnie w różnego rodzaju zbiornikach, stawach, jeziorach, bagienkach, torfiankach.	Obniżanie się poziomu wód, melioracje, turystyka na jeziorach. Niszczony ze względu na dekoracyjnych.	Bylina z długim, grubym kłęczem. Liście pływające osadzone na końcach długich ogonków. Oprócz liści pływających grązele mają także liście podwodne. Duże, silnie pachnące, żółte kwiaty, wystają tuż nad powierzchnię wody. Kwitnie od maja do września.	CH
Rodzina: Jaskrowate (<i>Ranunculaceae</i>)							
5	Przylaszczka pospolita <i>Hepatica nobilis</i>	Obręb Pomiechówek	Kolonia	Występuje łąkowo, lasy zwłaszcza dębowe. Wymaga do kwitnienia dużo światła i odpowiedniego nagrzania gleby. Lubi gleby gliniaste, zasobne w wapń.	Niszczona ze względu na walory dekoracyjne. Wykopywany do przydomowych ogródków.	Bylina do 20 cm wys. O krótkim, mocnym kłęczu, z łuskami na szczycie. Liście wyłącznie odziomkowe, długoogonkowe, po części zimozielone. Przylaszczka kwitnie od marca do maja. Kwiaty zamykają się pod wieczór oraz podczas deszczowej pogody.	Oś

Lp.	Gatunek nazwa polska nazwa łacińska	Lokalizacja		Ogólny opis, sposób występowania dynamika rozwoju	Zagrożenia Kategoria zagrożenia	Opis gatunku, Walory przyrodnicze	Uwagi
		Oddz., Poddz.	Leśnictwo				
1	2	3	4	5	6	7	8
6	Orlik pospolity <i>Aquilegia vulgaris</i>	Obręb Pomiechówek oddz.: 27,28,29, 32, 34, 38, 49g, 50a, 53b	Zegrze, Kolonia	Składnik runa, grupowo. Świetli- ste lasy, widne zarośla, ciepłe sta- nowiska. Stanowiska stabilne.	Niszczony ze względu na walory dekoracyjne. Wykopywany do przy- domowych ogródków.	Bylina wys. 30-80 cm, z krót- kim i grubym kłęczem., łody- ga zazwyczaj rozgałęziona, skąpo ulistniona, owłosiona, kilkukwiatowa. Kwiaty niebie- sko-fioletowe na dość długich szypułkach, kwitnie od maja do lipca.	Oś VU
Rodzina: <i>Jasnowate (Lamiaceae)</i>							
7	Miodownik meliso- waty <i>Melittis melissophyl- lum</i>	Obręb Pomiechówek - oddz. 1b, d, 2a, b 3a-c, f, j,6, 8a, b, 10b, d, 11a-c, 12a, b, d, 13, 14a, 16c, 17a, b, 18a, b, f-j, 19b, d, 20, 22i, 24d, 26c-f, 27b, c, g, h, 28a, b, d, 29a, c, h, 30a, c, d, 31d, 32d, g, 33a, f, 34a, b, d, 35a, c, d, 36c, 37g, 38c, 39a, c, 40g, 49b,d,g, 50a, 51a, 52b, c, 53a, b, d, g, 54a, c, f, 59a, 60b, 61a, b, 61a, b, 62a, c, d, 63a, b, c, 64a, b, c, g, 65a-h, 66a-h, 67h, 68a-c, 69a, 70a, b, 71c-g, 82b, g, 86f, g, 90a, b, 106, 108a, 111c, d, 112a, 113a, c, 114a, 115a, b, 116a-g, 157b, 158a, b, 182Aa	Zegrze, Kolonia, Szczypiorno,	Rośnie w widnych lasach liścia- stych i zaroślach, dość częsty	Niszczony ze względu na walory dekoracyjne	Jest jedynym gatunkiem nale- żącym do monotypowego ro- dzaju miodownik. W Polsce przebiega północna granica zasięgu występowania mio- downika w Europie. Roślina zielna, dorasta do 30–50 cm wysokości, owłosiona, silnie aromatyczna. Łodyga wzniesiona, czterokanciasta, nierozgałęziona, ulistniona. Liście jajowate, zaostrome, brzegiem karbowane. Ziele ma zapach marzanki wonnej Kwiaty wargowe, duże, białe, białoróżowe, różowe lub pstrokate, zebrane po kilka w kątach górnych liści, silnie pachnące cytrynowo. Kwitnie od maja do lipca.	Oś VU

Lp.	Gatunek nazwa polska <i>nazwa łacińska</i>	Lokalizacja		Ogólny opis, sposób występowania dynamika rozwoju	Zagrożenia Kategoria zagrożenia	Opis gatunku, Walory przyrodnicze	Uwagi
		Oddz., Poddz.	Leśnictwo				
1	2	3	4	5	6	7	8
Rodzina: Kokornakowate (<i>Aristolochiaceae</i>)							
8	Kopytnik pospolity <i>Asarum europaeum</i>	Obręb Pomiechówek oddz.: 22c, 32, 34, 65b, 182Aa, b, d, g	Zegrze, Kolonia, Szczypiorno	Płaty na siedliskach wilgotnych. Żyzne lasy, dno lasu, w miejscach cienistych, w ciepłolubnych zaro- ślach.	Osuszanie się siedlisk. Zbiór dla celów farma- ceutycznych, leczni- czych.	Bylina do 10 cm wys. z dłu- gim pełzającym kłączem, li- ście zimozielone, ciemne, skó- rzaste. Kwitnie od marca do maja, kwiaty drobne, dzwon- kowate, brudnoczerwone, bru- natne.	CH
Rodzina: Oliwnikowate (<i>Oleaceae</i>)							
9	Rokitnik pospolity <i>Hippophae rhamnoides</i>	Obręb Jabłonna – oddz. 88d, 140d, g, i, 147a - c, 152f, k, Obręb Pomiechówek – 90c,	Poniatów, Kolonia	Suche widne siedliska borowe, gleby piaszczyste, bez wielkich wymagań, znoszący dobrze zanie- czyszczenia powietrza, nieliczny	Zagrożeniem dla niej jest zacinienie jej sta- nowisk przez wyższe drzewa w wyniku natu- ralnej sukcesji ekolo- gicznej.	Silnie rozgałęziony krzew osiągający wysokość do 6 m. Wyglądem przypomina krza- czaste gatunki wierzb, Rośnie powoli, po 4 latach osiąga wy- sokość ok. 0,5 m. Młode pędy są zakończone ostrymi cierni- ami. Pączki jajowate, złoci- sto-miedzianego koloru. Pędy z cierniami tworzą boczne od- gałęzienia w postaci cierni drugiego rzędu. Liście lance- towane, wąskie i krótkoogon- kowe, międko, srebrzyście owłosione, z wierzchu szaro- zielone, pod spodem srebrzy- ste. Mają długość do 7 cm, brzegi lekko podwinięte, jest rośliną dwupienną. Męskie kwiaty o żółtozielonej barwie występują w pęczkach po 2-5, żółte kwiaty żeńskie pojedyn- czo.	CH

Lp.	Gatunek nazwa polska <i>nazwa łacińska</i>	Lokalizacja		Ogólny opis, sposób występowania dynamika rozwoju	Zagrożenia Kategoria zagrożenia	Opis gatunku, Walory przyrodnicze	Uwagi
		Oddz., Poddz.	Leśnictwo				
1	2	3	4	5	6	7	8
Rodzina: <i>Liliowate (Liliaceae)</i>							
10	Konwalia majowa <i>Convallaria majalis</i>	Obręb Jabłonna,	Wszystkie leśnictwa	Rośnie w widnych lasach i zaroślach oraz na ich obrzeżach. Częsty składnik runa borów mieszanych. Populacje stabilne, występują dość licznie.	Niszczona ze względu na walory dekoracyjne. Zrywana masowo w okresie kwitnienia. Pozyskiwana na dużą skalę dla celów leczniczych.	Bylina wys. 10-30cm, z pełzającym kłączem. Liście odziomkowe, łodyga bezlistna, kwiaty białe o silnym zapachu, kulisto-dzwonkowate. Kwitnie w maju. Rozmnaża się głównie wegetatywnie, przez rozrost kłącza.	CH
		Obręb Pomiechówek oddz.: 1, 2, 3, 10, 12, 16, 17, 18, 24-30, 34-40,	Zegrze				
11	Lilia złotogłów <i>Lilium martagon</i>	Obręb Jabłonna oddz.: 294b, 309b, 323k, 324a-c,	Poniatów,	Pojedynczo, tworząc niekiedy skupiska, drobne grupy, w zasadzie rozproszone. W niewielkich ilościach w wydzieleniach sąsiadujących ze śródleśnymi łąkami, przy zrębach. W ciepłych zaroślach, w lasach liściastych.	Niszczona ze względu na walory dekoracyjne. Zrywana do bukietów, przesadzana do ogrodów.	Bylina do 1,5 m z cebulą złożoną z licznych złocistych łusek, ustawionych dachówkowato. Łodyga mocna, sztywna, gęsto ulistniona. Liście podłużnie jajowate, siedzące. Kwiaty 3-12, o silnym zapachu, duże, zwieszane na łukowato przygiętych szypułkach, brudno-różowe z ciemnymi plamami. Kwitnie w czerwcu i lipcu.	Oś VU
		Obręb Pomiechówek oddz.: 1a, b, d, 2a, b, 3a-c, j, h, 8a, 10b, d, 11d, 12a, d, 14a, 16c, 18b, g, j, 24d, 26d, 27a, b, 28c, f, 29a, c, 30a, c, d, 31a, 32d, g, 34b-d, 34a, 35a, c, d, 37g, 38c, 39a, c, 40g, 48b, 49b, d, g, h, 52b, 53a,b,g, 54f, 55, 56, 58a, 59a, b, 60b, 61a, b, 62c, 63a, 64a, b, 65a, b, 67, 71f, g, 91b, 114a, 115a, 116f, 124c, 134c, 144a, 158b, 159g, h, 161a, 164a, 167a, c, 168a, b, 182Ag,	Zegrze, Kolonia, Pomiechówek, Szczypiorno,				
Rodzina: <i>Paprotkowate (Polypodiaceae)</i>							
12	Paprotka zwyczajna <i>Polypodium vulgare</i>	Obręb Jabłonna oddz.: 11c, 37a, 132, 321j.	Białobrzegi, Kąty Węgierskie, Bagno	Występuje w świetlistych lasach, na zboczach.	Zagrożona przez wydeptywanie	Roślina wieloletnia osiągająca ok. 60 cm wysokości. Widoczne dość duże zarodnie koloru rdzawożółtego.	Oś
		Obręb Pomiechówek oddz.: 14, 15, 85a, 163.	Zegrze, Kolonia, Szczypiorno,				

Lp.	Gatunek nazwa polska nazwa łacińska	Lokalizacja		Ogólny opis, sposób występowania dynamika rozwoju	Zagrożenia Kategoria zagrożenia	Opis gatunku, Walory przyrodnicze	Uwagi
		Oddz., Poddz.	Leśnictwo				
1	2	3	4	5	6	7	8
Rodzina: Pierwiosnkowate (Primulaceae)							
13	Pierwiosnek lekarski <i>Prymula veris</i>	Obręb Pomiechówek oddz.: 24, 25, 29, 34, 54b, 55a.	Zegrze, Kolonia	Nieliczny, występujący w świetlistych lasach, pastwiskach, zarosłach	Zagrożona w wyniku wykopywania do ogródków przydomowych	Liście pomarszczone, ściągnięte w ogonek, spodem omszone. Kwiaty zebrane w wielokwiatowy baldaszek o dzwonkowatym, bladzielonym kielichu i ostro zakończonych działkach. Ma średnicę do 2 cm i nieco wycięte na szczycie płatki. Kwitnie wczesną wiosną, od marca do maja.	CH
Rodzina: Różowate (Rosaceae)							
14	Pięciornik skalny <i>Potentilla rupestris</i>	Obręb Jabłonna – oddz. 318b	Bagno	Rzadki, widne lasy i jego skraje, na glebach suchych	Roślina umieszczona na Czerwonej liście roślin i grzybów Polski (2006) w grupie gatunków narażonych na wyginiecie	Rośliny jednoroczne, dwuletnie, byliny lub krzewy o sezonowym ulistnieniu ^[3] . Liście przeważnie 5-listkowe i stąd pochodzi nazwa rodzajowa. Kwiaty w jaskrawych barwach, zebrane w grona.	Oś V
Rodzina: Szakłakowate (Rhamnaceae)							
15	Kruszyna pospolita <i>Frangula alnus</i>	Licznie na terenie całego nadleśnictwa	Teren całego nadleśnictwa	Wchodzi w skład podszytu różnych zbiorowisk borów, lasów liściastych, olsów, zarośli łożowych, na torfowiskach, na brzegach rzek.	Nie jest zagrożonym gatunkiem. Kora pozyskiwana dla celów leczniczych.	Jednopienny krzew do 5-7 m wys. Gałązki o gładkiej, szarej korze z jasnymi cętkami. Wierzchołki młodych pędów i pączki liściowe okryte brunatnym kutnerem. Liście skrzyte, szerokoeliptyczne, całobrzegie, z wierzchu ciemnozielone.	CH
Rodzina: Toinowate Apocynaceae							
16	Barwinek pospolity <i>Vinca minor</i>	Obręb Jabłonna oddz.: 280a, 295a, 308a. Obręb Pomiechówek oddz.: 19, 26, 49g, 54g, 61b, 80Ar, 97h, 107f.	Poniatów, Zegrze, Kolonia, Pomiechówek,	Najlepiej rośnie w półcieniu lub cieniu, na glebach umiarkowanie wilgotnych	Niszczony ze względu na walory dekoracyjne	Zimozielona krzewinka wys. 10-20cm. Kwitnie II-V, kwiaty fioletowo-błękitne. Lubi miejsca umiarkowanie cieniste, na żyznych glebach	CH DD

Lp.	Gatunek nazwa polska nazwa łacińska	Lokalizacja		Ogólny opis, sposób występowania dynamika rozwoju	Zagrożenia Kategoria zagrożenia	Opis gatunku, Walory przyrodnicze	Uwagi
		Oddz., Poddz.	Leśnictwo				
1	2	3	4	5	6	7	8
Rodzina: Trędownikowate (<i>Scrophulariaceae</i>)							
17	Naparstnica zwyczajna <i>Digitalis grandiflora</i>	Obręb Jabłonna oddz.: 259. Obręb Pomiechówek oddz.: 8, 64b, 69a, 161a, 164a	Poniatów Zegrze, Kolonia, Szczypiorno,	Rośnie głównie w świetlistych lasach	Gatunek ze względu na jego silnie trujący charakter nie jest zbierany	Roślina o pojedynczej, grubej łodydze, wyrasta do 100 cm wysokości. W górnej swojej części jest okryta gęstymi, drobnymi włoskami. W pierwszym roku wegetacji wytwarza przy ziemi różyczkę liści. W drugim roku wyrasta łodyga z liśćmi i kwiatami. Liście są duże, drobno ząbkowane, z wyraźnymi nerwami. Na dolnej stronie wokół nerwów liście są delikatnie omszone. W górnej części łodygi wyrastają kwiaty tworząc jednostronne zazwyczaj grono. Kwiaty związające w dół, rosną na gruczołowato omszonych, krótkich szypułkach. Mają żółty kolor z brunatnymi plamami, wewnątrz są ciemniejsze. Kwitnie od czerwca do lipca	Oś
Rodzina: Wawrzynkowate (<i>Thymelaeaceae</i>)							
18	Wawrzynek wilczełyko <i>Daphne mezereum</i>	Obręb Pomiechówek oddz.: 69g	Kolonia	Pojedyncze egzemplarze, drobne kępy. Spotykany w lasach liściastych, w borach, zaroślach. Rośnie w miejscach umiarkowanie ocienionych	Niszczony przez człowieka ze względu na walory dekoracyjne, obłamywanie kwitnących gałązek.	Krzew do 2m wys., gałązki za młodu omszone, starsze nagie, z ciemną, pomarszczoną korą, skrętolegle ulistnione. Liście gęsto skupione na końcach gałązek, spodem sinozielone, zwężone stopniowo w bardzo krótki ogonek. Kwiaty silnie pachnące, skupione zwykle po 2-3, pozbawione płatków korony.	Oś VU

Lp.	Gatunek nazwa polska nazwa łacińska	Lokalizacja		Ogólny opis, sposób występowania dynamika rozwoju	Zagrożenia Kategoria zagrożenia	Opis gatunku, Walory przyrodnicze	Uwagi
		Oddz., Poddz.	Leśnictwo				
1	2	3	4	5	6	7	8
Rodzina: Zložone (<i>Asteraceae</i>)							
19	Kocanki piaskowe <i>Helichrysum arena- rium</i>	Obręb Jabłonna oddz.: 96 Obręb Pomiechówek oddz.: 1Aj, 68d, 91a, 107g, 116g, 155,	Poniatów Zegrze, Kolonia, Szczypiorno	Rzadka, rośnie na glebach piaszczystych i suchych	Głównym zagrożeniem jest zbieranie roślin z siedlisk naturalnych w celach leczniczych	Roślina wyrastająca do 10 – 30 centymetrów, popielato-szara, cała roślina jest pokryta srebrzystymi włoskami. Pod ziemią posiada kłącze. Kwiaty zebrane w kuliste, pomarańczowo-żółto-żłociste, rzadziej bładożółte czy purpurowe kłoszyczki, te zaś z kolei tworzą baldachokształtną wiechę. Kwitnie od lipca do października,	CH
Rodzina: Storczykowate (<i>Orchidaceae</i>)							
20	Gnieźnik leśny <i>Neottia nidis-avis</i>	Obręb Pomiechówek oddz.: 106b, 124c,	Kolonia, Pomiechówek	Cieniste buczyny i grądy, umiarkowanie żyzne, zasobne w sole mineralne	Odsłonięcie dna lasu, jego prześwietlenie, wydeptywanie	Pędy o wysokości do 50 cm są początkowo żółte, później brunatne, grube i soczyste Na pędach występują łuskowate, również bezzieleniowe liście, o tym samym kolorze co pęd. Liście podobnie jak pozostałe części rośliny są one niezdolne do fotosyntezy. Zazwyczaj jest ich 4-5, najczęściej są to tylko pochwy liściowe, czasami krótkie, blaszki o postrzępionych końcach..	CH

Lp.	Gatunek nazwa polska nazwa łacińska	Lokalizacja		Ogólny opis, sposób występowania dynamika rozwoju	Zagrożenia Kategoria zagrożenia	Opis gatunku, Walory przyrodnicze	Uwagi
		Oddz., Poddz.	Leśnictwo				
1	2	3	4	5	6	7	8
21	Kruszczyk szerokolistny <i>Epipactis helleborine</i>	Obręb Jabłonna – oddz. 95d, h	Poniatów	Bardzo rzadki, rośnie nie tylko w żyznych lasach liściastych, ale także na ich obrzeżach i na śródleśnych przydrożach, w lasach na siedliskach kwaśnych i ubogich, w zaroślach, na łąkach i wzdłmach.	Zrywanie i przekopywanie do przydomowych ogródków	Łodyga wzniesiona, pojedyncza i nierozgałęziająca się, na przekroju obła, o wysokości najczęściej 35-80 cm, liście o kształcie jajowato-eliptycznym do okrągłego, górne czasem lancetowate, Kwiaty zebrane w grono w górnej części bezlistnej łodygi. Kwiatostan bywa luźny lub gęsty, walcowaty i osiąga od 3 do 35 cm wysokości. Kwiaty wyrastają na szypułkach omszonych i skręconych o długości 3–5 mm, u podstawy z przysadkami osiagającymi od 5 do 0,5 cm długości.	Oś
Rodzina Wrzosowate (<i>Ericaceae</i>)							
22	Mącznica lekarska <i>Arctostaphylos uva-ursi</i>	Obręb Jabłonna oddz.: 246a.	Bagno	Występuje pojedynczo lub w małych skupieniach. Pojedyncze egzemplarze tworzą płyty o znacznym zwarciu. Rośnie w borach suchych i świeżych, na obrzeżach, wrzosowiskach, poboczach dróg i linii	Pozyskiwana na dużą skalę, jako roślina lecznicza. Zrywana dla celów ozdobnych, do stroików.	Krzewinka zimozielona o gałązkach rozestanych, dł. do 1 m, za młodu delikatnie owłosionych, później z łuszczącą się, brunatną korą. Liście skrętoległe, skórzaste, lśniące, odwrotnie jajowate, całobrzegie. Kwiaty zwisające na krótkich szypułkach, zebrane po 4-5 na końcach gałązek. Korona jasnoróżowa lub biała, beczułkowata, z krótkimi ząbkami. Owocem jest czerwona mączysta jagoda. Kwitnie w maju i czerwcu.	Oś LR

Lp.	Gatunek nazwa polska nazwa łacińska	Lokalizacja		Ogólny opis, sposób występowania dynamika rozwoju	Zagrożenia Kategoria zagrożenia	Opis gatunku, Walory przyrodnicze	Uwagi
		Oddz., Poddz.	Leśnictwo				
1	2	3	4	5	6	7	8
23	Podkolan biały <i>Platanthera bifolia</i>	Obręb Pomiechówek oddz.: 39, 154.	Zegrze, Pomiechówek	Kilka okazów. Rzadko tworzy skupienia. Polany, miejsca otwarte, przejściowo ocienione, widne lasy, zarośla.	Niszczony ze względu na walory dekoracyjne, zbierany na bukiety. Zalesianie śródleśnych polan.	Bylina do 50 cm wys. Bulwy wrzecionowate. Łodyga dość mocna z dwoma jajowatymi odziomkowymi liśćmi. Kwiatostan luźny, wielokwiatowy, kwiaty białe, z długą ostrogą, zebrane w kwiatostany do 20 cm, przyjemnie, intensywnie pachnące. Kwitnie od maja do lipca.	Oś VU
Rodzina: Trawy (<i>Poaceae</i>)							
24	Turówka leśna <i>Hierochloe australis</i>	Rez. Zegrze	Zegrze	Rzadka, występuje w lasach i zaroślach na całym obszarze nizinnym.	Zbierana ze względu na zapach do produkcji nalewek	Trawa luźnokępkowa dochodząca do 40 cm wysokości. Żdźbło ma cienkie, górne liście bez blaszek. Kwitnie w maju. Kwiaty ma koloru miodowobrazowego, zebrane w kłoski. Roślina ta po zasuszeniu pachnie kumaryną.	CH V

Przedstawiona lokalizacja gatunków ma charakter informacji niejawnych – podstawa prawna: tajemnica służbowa - Ustawa o ochronie informacji niejawnych Dz. U. Nr 11, poz. 95 z 22.01.1999 r.

Tabela nr 7. Wykaz chronionych i rzadkich gatunków bezkręgowców

Lp.	Gatunek nazwa polska nazwa łacińska	Lokalizacja		Ogólny opis, sposób występowania dynamika rozwoju	Zagrożenia	Opis gatunku	Uwagi
		Oddz., Poddz.	Leśnictwo				
1	2	3	4	5	6	7	8
Rodzina: Zgniotkowate (<i>Cucujidae</i>)							
1	Zgniotek cynobrowy, <i>Cucujus haematodes</i>	Obręb Jabłonna – oddz. 323, 324 - Ostoja Nowodworska (PLH 140033)	Bagno	Występuje tylko na terenie Obszaru Natura 2000, nieliczny Umieszczony jest na Czerwonej Liście Zwierząt Ginących i Zagrożonych Chroniony jest Konwencją Berneńską. Umieszczony jest w załączniku II i IV Dyrektywy Siedliskowej Unii Europejskiej	Eliminacja w czasie cięć pielęgnacyjnych starych, obumierających drzew	Ciało dość płaskie i niezbyt szerokie. Na głowie para oczu złożonych i czułka. Za oczami bardzo silnie wystające skronie. Ku tyłowi, trójkątna w kształcie głowa ulega tuż za skroniami silnemu przewężeniu tworząc odcinek na wzór szyi. Przedplecze w zarysie prostokątne, prawie kwadratowe. Błoniaste skrzydła drugiej pary dobrze wykształcone. W budowie odnóża widoczny dymorfizm płciowy. Długość ciała od 10 do 16 mm.	Oś LC
Rodzina: Modraszkwate (<i>Lycaenidae</i>)							
2	Czerwończyk nieparek <i>Lycaena dispar</i>	WOCHK, Obręb Jabłonna oddz.: 71f.	Białobrzegi	Motyl ten występuje praktycznie w całej Polsce, Umieszczony na Czerwonej Liście IUCN, w załączniku II Konwencji Berneńskiej oraz w załączniku II i IV Dyrektywy Siedliskowej Unii Europejskiej.	Głównym zagrożeniem jest nieracjonalna gospodarka rolna – osuszanie wilgotnych łąk i nieprawidłowo prowadzone melioracje przyczyniają się do zanikania siedlisk bytowania i rozrodu tego gatunku.	Samiec skrzydła obu par ma pomarańczowe, z metalicznym połyskiem. Samica skrzydło ma przednie pomarańczowe z dwiema czarnymi plamkami pośrodku oraz rządkiem ciemnych plamek równoległym do brzegu bocznego skrzydła. Gąsienice wylęgają się z zimujących jaj wczesną wiosną. Żerują do początku czerwca, kiedy to przepoczwarczają się na roślinie żywicielskiej. Poczwarka jest koloru brunatnego. Wylęg dorosłych motyli następuje w drugiej dekadzie czerwca.	Oc LC
3	Modraszka tejelus <i>Maculinea teileus</i>	WOCHK		Łąki trzęślicowe, torfowiska niskie, ziołorośla	Niszczenie mrowisk, wyłapywanie dorosłych motyli	Imago: u samców wierzch skrzydeł jasnoniebieski z czarnymi plamkami i czarną obwódką brzezną, u samic szerszą; u samicy skrzydła czarnobrązowe, po wewnętrznej stronie niebieskawe; dolna strona skrzydeł beżowa. Larwa: Gąsienica z początku purpurowa z czarnymi brodawkami, potem żółtobrązowa. Samica modraszka telejusa składa jaja na nierozwiniętych kwiatostanach krwiściągu lekarskiego. Młoda gąsienica żyje w ukryciu, odżywiając się zawiązkami kwiatów i owoców.	Oś NT

Lp.	Gatunek nazwa polska nazwa łacińska	Lokalizacja		Ogólny opis, sposób występowania dynamika rozwoju	Zagrożenia	Opis gatunku	Uwagi
		Oddz., Poddz.	Leśnictwo				
1	2	3	4	5	6	7	8
						Po 2-3 tygodniach spada na ziemię i czeka kiedy znajdzie ją jakaś mrówka (u modraszka telejusa są nimi głównie wścieklice zwyczajne): leżąc na ściółce upodabniają się do zagubionych larw mrówek. Wewnątrz mrowiska, gdzie pożera mrówcze potomstwo, staje się duża i biała. Będąc wewnątrz mrowiska larwa wydziela feromony ładząco podobne do feromonów larw mrówek, co zapewnia jej nietykliwość.	
Rodzina: Porobnicowate (Anthophoridae)							
4	Trzmiel ziemny <i>Bombus terrestris</i>	WOCHK		Dość częsty, pola, łąki, pastwiska, widne bory sosnowe	Niszczenie roślin w okresie kwitnienia	Na wiosnę królowa opuszcza ziemną kryjówkę i wyrusza na poszukiwanie odpowiedniego miejsca na gniazdo. U trzmiela ziemnego to najczęściej podziemne nory. Matka znosi do gniazda różne materiały, którymi wyściela wnętrze. Następnie buduje beczułkowate plastry, do których składa jaja. Po około 3 tygodniach pojawiają się pierwsze robotnice. Po 3 dniach są zdolne do lotu i przejmują wszystkie funkcje w gnieździe (budowanie nowych komór, znoszenie pyłku). Pod koniec lata pojawiają się samce i młode królowe. Gniazdo zbliża się do rozpadu. Młode królowe po zapłodnieniu przez samce szukają miejsca na przzimowanie, aby na wiosnę założyć nowe gniazdo.	Oc
Rodzina: Krzyżakowate (Araneidae)							
5	Tygrzyk paskowany <i>Argiope bruennichi</i>	WOCHK		Występuje tylko i wyłącznie na ciepłych, mocno nasłonecznionych, wilgotnych łąkach	Największym zagrożeniem dla tego ciekawego pająka jest bezmyślne i niczym nieuzasadnione wypalanie łąk na wiosnę.	Gatunek dużego pająka, samice osiągają wielkość do 25mm, samce tylko do 7. Pajęczyna jest duża, kolistą, gęsto uplecioną w płaszczynie pionowej, z charakterystycznym zygzakowatym szwem wzmacniającym. Okres godowy przechodzą w lipcu. Małutkie samce wysyłają sygnały – szarpnięcia nici, ostrożnie zbliżając się do samicy. Ta, jeśli jest gotowa	Oś

Lp.	Gatunek nazwa polska <i>nazwa łacińska</i>	Lokalizacja		Ogólny opis, sposób występowania dynamika rozwoju	Zagrożenia	Opis gatunku	Uwagi
		Oddz., Poddz.	Leśnictwo				
1	2	3	4	5	6	7	8
						do kopulacji, pozwala mu wśliznąć się pod odwłok. Na ogół zjada samca po kopulacji, czasami nawet w czasie jej trwania. Samce jednak pozostawiają swój członek w narządzie rozrodczym samicy, aby mieć pewność, że samica nie będzie kopulować z innym samcem. Później przedzie balonowy kokon, w którym wylęgają się, a następnie zimują młode pająki.	

Tabela nr 8. Wykaz chronionych i rzadkich gatunków ryb

Lp.	Gatunek nazwa polska nazwa łacińska	Lokalizacja		Ogólny opis, sposób występowania dynamika rozwoju	Zagrożenia	Opis gatunku	Uwagi
		Oddz., Poddz.	Leśnictwo				
1	2	3	4	5	6	7	8
Rodzina: Karpowate (Cyprinidae)							
1	Kiełb biało- płetwy <i>Romanogobio albipinnatus</i>	Dolina Środ- kowej Wisły		Gatunek bez znaczenia gospodar- czego, zmniejszający swą populację	Zanieczyszczenie wód, stanowi pokarm dla więk- szych lub drapieżnych ryb	Dorasta do 13 cm. Ciało wrzecionowate. Ogon bocznie spłaszczony. Spodnia część głowy poz- bawiona łusek. Otwór gębowy w położeniu dolnym, zaopatrzony w dwa wąsiki sięgające tylnej krawędzi oka. Na bokach występuje rzędek płamek zwężających się ku tyłowi a li- nia boczna jest obrzeżona ciemnymi plamka- mi. Na płetwie ogonowej może występować 1 lub 2 pasy słabo zaznaczonych płamek równo- ległych do jej krawędzi.	Oś LC
2	Piekielnica <i>Alburnoides bipunctatus</i>	Dolina Środ- kowej Wisły		Na terenie Polski gatunek ten jest objęty ścisłą ochroną gatunków, wpisana do Czerwonej Księgi IUCN.	Stanowi pokarm dla wielu ryb drapieżnych, często używana przez wędkarzy jako przynęta.	Osiąga 10–15 cm długości. Ciało wydłużone, bocznie spłaszczone. Grzbiet lekko zaokrąglo- ny. Otwór gębowy w położeniu końcowym. Dwa szeregi zębów gardłowych. Cykloidalne łuski średniej wielkości. Grzbiet ciemnoszaro- zielonkawy, boki srebrzyste, brzuch biały. Li- nia boczna ujęta w podwójny szereg ciemnych płamek. Płetwy grzbietowa, ogonowa i pier- siowe szare, natomiast płetwy brzuszne i od- bytowa żółtawe z jaskrawo-pomarańczową na- sadą. Zjada larwy <u>owadów</u> wodnych, owady zbierane z powierzchni	Oś LC

Tabela nr 9. Wykaz chronionych i rzadkich gatunków płazów i gadów

Lp.	Gatunek nazwa pol- ska nazwa łaciń- ska	Lokalizacja		Ogólny opis, sposób występowania dynamika rozwoju	Zagrożenia	Opis gatunku, Walory przyrodnicze	Uwagi
		Oddz., Poddz.	Leśnictwo				
1	2	3	4	5	6	7	8
Rodzina: Grzebiuszkowate (<i>Pelobatidae</i>)							
1	Grzebiuszka ziemna <i>Pelobates fuscus</i>	WOCHK		Poza okresem godowym żyje wy- łącznie na lądzie. Prowadzi nocny tryb życia (z wyjątkiem okresu godowego, kiedy jest aktywna również w dzień). Jest płazem powolnym. Zaskoczona nie próbu- je uciekać, lecz zagrzebuje się w ziemi. Jeżeli podrapie się jej skórę, wydziela z gruczołów skórnych ostrą woń czosnku, unosi się na tylnych nogach i wydaje głośny skrzek. Dzień spędza ukryta w ziemi. Nie szuka w tym celu kry- jówek, lecz sama wygrzebuje, za pomocą silnych tylnych nóg norę w ziemi, do której zwykle później nie wraca. Odżywia się głównie owadami. Na zimę zapada w sen zimowy. W tym celu zagrzebuje się w wykopanej przez siebie głą- bokiej norze w ziemi.	Wysychanie oraz za- nieczyszczanie ma- łych zbiorników wodnych, w których dokonuje rozrodu, zabijanie przez ludzi. Naturalni wrogowie to niektóre sowy, myszolewy, lisy i je- że.	Długość ciała 5–8 cm, masa ciała 20–30 g. Ciało krępe, tylne kończyny krótkie i silnie umięśnione. Wyglądem nieco przypomina ropuchę, zwłaszcza po nadęciu płuc. Głowa duża, oczy silnie wystające. Brak w uchu błony bębenkowej. Czaszka pomię- dzy oczami silnie uwypuklona. Skóra jest gładka z równomiernie rozmieszczonymi gruczołami, które po potarciu wydzielają substancję o zapachu czosnku. Na palcach tylnych kończyn dobrze rozwinięte błony pływne. Na ich spodniej stronie występują duże, silnie zrogowaciałe modzele pode- szwowe, które służą jej do zagrzebywania się w ziemi. Ubarwienie ciała dość zróżni- cowane u różnych osobników. Grzbiet cia- ła koloru jasnopopielatego, żółtawopopie- latego lub oliwkowego. Pokryty plamami. Brzuszna powierzchnia ciała jasnokremo- wa i prawie bezplamista. Słabo zaznaczony dymorfizm płciowy.	Oś LC
Rodzina: Ropuszkowate (<i>Discoglossidae</i>)							
2	Kumak ni- ziny <i>Bombina bombina</i>	WOCHK		Jest płazem typowo wodnym. Całe życie spędza w wodzie. Na lądzie spotkać go można jedynie wtedy, gdy wyschnie zbiornik wodny, w którym przebywał. Wówczas po- dejmuje wędrówkę w poszukiwa- niu następnego zbiornika. Nie szuka jednak zbiornika dużego, zadowala się każdym pierwszym, jaki znajdzie. Tak więc kumaka spotkać można nie tylko w dużych stawach i jeziorach, ale również w	Wysychanie bądź za- nieczyszczenie zbiorników wodnych, w których odbywają gody	Długość ciała do 6 cm, masa ciała do 6 g. Jest to płaz o drobnej budowie ciała, wy- glądem zewnętrznym bardziej przypomina miniaturową ropuchę, niż żabę. Głowę ma płaską, małą, pysk zakończony okrągło, ca- łe ciało silnie spłaszczone. Oczy małe, przesunięte do tyłu głowy. Brak błon bę- benkowych i gruczołów przyusznych. Kończyny tylne słabo umięśnione, błony pływne słabo rozwinięte. Skóra na grzbie- cie ciała pokryta dużymi gruczołami jado- nymi i śluzowymi. Grzbiet ciała ubarwio-	Oś LC

Lp.	Gatunek nazwa pol- ska <i>nazwa laciń- ska</i>	Lokalizacja		Ogólny opis, sposób występowania dynamika rozwoju	Zagrożenia	Opis gatunku, Walory przyrodnicze	Uwagi
		Oddz., Poddz.	Leśnictwo				
1	2	3	4	5	6	7	8
				bardzo małych zbiornikach wodnych, nawet w okresowych, szybko wysychających kałużach i koleinach dróg polnych. Jeśli już znajdzie zbiornik wodny, przebywa w nim całymi latami.		ny na kolor brązowo-oliwkowy lub szary. Na tle tym oprócz wydatnych czerwonych plam występują jeszcze inne, niewielkie plamki białego koloru, szczególnie na bokach ciała. Skóra kumaka, nawet przy niewielkim podrażnieniu wydziela gęsty, pianaący się śluz. Jad w nim zawarty jest trujący dla zwierząt i człowieka, a nawet dla samego kumaka.	
Rodzina: Ropuchowate (<i>Bufo</i>idae)							
3	Ropucha szara <i>Bufo bufo</i>	Świetliste dąbrowy i grądy w Jabłonie	Zegrze	Ropuchę tę można spotkać w lasach, na polach i w ogrodach. Unika terenów bardzo suchych i podmokłych.	Zagrożenia można podzielić na dwie zasadnicze grupy: naturalne (wrogowie, pasożyty), które są groźne jedynie dla pojedynczych osobników oraz powodowane przez człowieka (np. ginięcie ropuch pod kołami samochodów). Dorosłe ropuchy mają niewielu naturalnych wrogów. Polują na nie jedynie zaskrońce, rzadziej sowy.	Ropucha szara pojawia się dość wcześnie. Na niżu można ją spotkać już pod koniec marca. Gody rozpoczyna na początku kwietnia, nie ma szczególnych wymagań co do zbiornika. Jeśli woda zajmuje większy obszar, ropuchy trzymają się w strefie przybrzeżnej. Ubarwienie godowe u tego gatunku nie występuje. U samców pojawiają się w tym okresie czarne modzele godowe na trzech pierwszych palcach kończyn przednich, stają się agresywne i często z braku samicy atakują inne zwierzęta. Ich głos jest słaby, ze względu na brak rezonatorów.	Oś LC
Rodzina: Salamandrowate (<i>Salamandridae</i>)							
4	Traszka grzebieniasta <i>Triturus cristatus</i>	Obręb Jabłonna – oddz. 1d, 84f, 87b, 116c, 307j,	Białobrzegi, Poniatów, Kąty Węgierskie, Bagno	Jest gatunkiem ziemno-wodnym, spośród wszystkich krajowych traszek jest najsilniej związana ze środowiskiem wodnym. Zasiedla też sadzawki, a nawet doły po tor-	Stan środowiska łączącego otaczającego zbiornik wodny, w którym żyją traszki, jest ważny z uwagi	Płaz osiąga długość ciała 15-18 cm, przy czym samce są mniejsze od samic. Jest to największa traszka w Polsce. Posiada smukłą, walcowate ciało, szeroką, płaską głowę, zaokrąglony pysk głęboko wciętą	Oś LC

Lp.	Gatunek nazwa pol- ska <i>nazwa laciń- ska</i>	Lokalizacja		Ogólny opis, sposób występowania dynamika rozwoju	Zagrożenia	Opis gatunku, Walory przyrodnicze	Uwagi
		Oddz., Poddz.	Leśnictwo				
1	2	3	4	5	6	7	8
		Obwód Pomiechówek – oddz. 93a, 110h	Pomiechówek	w okresie godowym spotkać ją można w różnego rodzaju zbiornikach wodnych, jak stawy	na możliwość lub brak możliwości migracji osobników, którą utrudniają nie tylko zabudowa miejska czy drogi, ale też rzeki i tereny suche. Wśród drapieżników żywiących się tym gatunkiem wymienia głównie ssaki: łasicowate, jeżowate i szczury. Natomiast w wodzie spożywają ją ryby i ptaki (jak choćby czapla siwa, kawka). Z kolei kijanki padają ofiarami ryb.	paszczę, otwory nosowe umieszczone na samym końcu nozdrzy. Głowa wyraźnie odgranicza się od tułowia. Zarówno szczeka, jak i zuchwa są uzębione, przy czym zęby podniebienne układają się w dwa równoległe rzędy. Symetrycznie ułożone zęby lemieszowe zakrzywiają się podłużnie, zbliżając się do siebie przednimi końcami, a oddalając tylnymi. Oczy złote lub żółte z okrągłymi źrenicami, gruczoły przyuszne niewidoczne. Wyraźnie dostrzeżone są duże fałd podgardzielowy. Grzbiet ulega spłaszczeniu. Kończyny są silnie umięśnione, i zakończone długimi palcami bez błon pławnych i modzeli. Ogon, spłaszczony bocznie i ostro zakończony, rzadko dorównuje długością reszcie ciała.	
5	Traszka zwyczajna <i>Triturus vulgaris</i>	Świetliste dąbrowy i grądy w Jabłonie	Poniatów	Jest to najbardziej pospolity gatunek wśród wszystkich traszek. Jest gatunkiem ziemno-wodnym. W okresie godowym przebywa w wodzie, składane jaja zawija w liście roślin wodnych	Wysychanie i zanieczyszczenie zbiorników wodnych – miejsc rozrodu	Ciało cylindryczne, wydłużone i słabo umięśnione. Głowa mała, wąska, na jej grzbiecie występują 3 podłużne, niegłębokie bruzdy, szyja słabo zaznaczona. Uzębienie występuje zarówno w szczęce, jak i w zuchwie. Oczy małe, z okrągłymi źrenicami o złocistych tęczówkach. Brak fałdu podgardzielowego. Ogon łagodnie zwężający się ku końcowi, zakończony wyraźnym szpicem. Przez środek grzbietu u obu płci biegnie wzdłuż ciała niski fałd skórny. Kończyny drobne, cienkie z palcami bez błon pływanych i <u>modzeli</u> . U samicy skóra chropowata, u samca gładka.	Oś LC
Rodzina: Jaszczurkowate (<i>Lacertidae</i>)							

Lp.	Gatunek nazwa pol- ska <i>nazwa łaciń- ska</i>	Lokalizacja		Ogólny opis, sposób występowania dynamika rozwoju	Zagrożenia	Opis gatunku, Walory przyrodnicze	Uwagi
		Oddz., Poddz.	Leśnictwo				
1	2	3	4	5	6	7	8
6	Jaszczurka zwinka <i>Lacerta agilis</i>	WOCHK, Rezerwat Jabłonna	Bagno	Najczęściej można ją spotkać w niskiej trawie, wygrzewającą się w słońcu. Jest bardzo ciepłolubna.	Chociaż zwinka jest najpospolitszym gadem w Polsce, to jej liczebność na niektórych obszarach znacznie się zmniejszyła z uwagi na uprzemysłowienie i zanikanie naturalnych siedlisk. Jaszczurki te mają również wielu wrogów naturalnych takich jak węże, ptaki drapieżne, łasice, borsuki i inne średniej wielkości ssaki.	Jej masywne ciało pokrywają ściśle do siebie przylegające łuski. Na grzbiecie są one mniejsze i szorstkie, brzuch zaś pokrywają większe i gładkie. Na głowie ma regularnie ułożone tarczki. Głowa jest krótsza, lecz większa, niż u jaszczurki żyworódki. Jej ogon jest nieco dłuższy od tułowia ale i tak jest krótszy niż u innych jaszczurek. W sytuacji zagrożenia zostaje odrzucony jako przynęta dla drapieżnika. Z czasem odrasta do pierwotnej długości. Otwory uszne znajdują się z tyłu głowy i są łatwo zauważalne. Kończyny jaszczurki są silnie umięśnione a palce długie, zakończone pazurkami. Samca można odróżnić od samicy po tym, że ma on zielonkawe podbrzusze, czasem nakrapiane drobnymi plamkami, zaś samica ma szary lub kremowy spód ciała	Oś
7	Jaszczurka żyworodna <i>Lacerta vivipara</i>	WOCHK		Jest to jaszczurka zdecydowanie mniej ciepłolubna od innych gatunków jaszczurek żyjących w Polsce. Żyje w wilgotnych lasach, na małych słabo nasłonecznionych polankach, często nad wodami. Dość liczna	Pada ona ofiarą takich zwierząt jak żmije, gniewosze, czy nawet większe zwinki.	Ubarwienie grzbietu w różnych odcieniach brązu. Na grzbiecie 3 rzędy plam często zlewających się ze sobą. Wzdłuż grzbietu biegną 2 jasnożółte lub białawe linie. Ubarwienie powierzchni brzusznej dymorficzne: samce godujące mają jaskrawo-pomarańczowe do czerwonego, delikatnie plamisty, poza godami pomarańczowo-żółty, u samic jasno-perłowy, bezplamisty. Budowa ciała delikatna, ciało lekko walcowate, ogon gruby, głowa niewielka. Łuski drobne na grzbiecie, tarczki głowy wyraźne	CH LC
Rodzina: Rzekotkowate (<i>Hylidae</i>)							

Lp.	Gatunek nazwa polska nazwa łacińska	Lokalizacja		Ogólny opis, sposób występowania dynamika rozwoju	Zagrożenia	Opis gatunku, Walory przyrodnicze	Uwagi
		Oddz., Poddz.	Leśnictwo				
1	2	3	4	5	6	7	8
8	Rzekotka drzewna <i>Hyla arborea</i>	Świetliste dąbrowy i grądy w Jabłonnie	Zegrze	Rzekotki (poza okresem godowym) prowadzą ściśle lądowy tryb życia (można je spotkać nawet w znacznych odległościach od wody). Zgodnie z nazwą żyją na niskich drzewach i krzewach o szerokich liściach takich jak leszczyzna, malina czy jeżyna, również na żdźbłach trawy. Nie wchodzą jednak wyżej niż na 10 m. Na okres godów udaje się do zbiorników o zarośniętych brzegach, obfitujących w roślinność wodną.	Niszczenie jej naturalnego biotopu – drzew liściastych i gęstych zarośli, oraz wysychanie zbiorników wodnych, miejsc jej rozrodu	Rzekotka jest małym, zaledwie kilkucentymetrowym płazem. Ma delikatne, smukłe i proporcjonalne ciało. Tylne nogi są długie, przystosowane do skoków. Palce rzekotki zakończone są okrągłymi, lepkiemi przylgami służącymi do chodzenia po gładkich pionowych powierzchniach (może się wspinać nawet po pionowych szybach). Błony pławne na nogach są krótkie. Skóra na grzbiecie jest gładka, lśniąca i delikatna, zaś na brzuchu chropowata. Patrząc od góry, na czubku pyska widać leżące blisko siebie dwa małe otwory nosowe. Dalej znajdują się duże, szeroko rozstawione, wylupaste oczy o poziomych, eliptycznych źrenicach. Za oczami znajdują się wyraźnie widoczne błony bębenkowe. Grzbiet rzekotki ma zielony kolor, jednak dzięki zdolności mimetyzmu jego barwa może się w ciągu 15-20 minut zmienić od jasnożółtej do prawie czarnej. Brzuch jest białawy i lepki, co dodatkowo ułatwia utrzymywanie się na gładkich powierzchniach.	CH LC
Rodzina: Żabowate (<i>Ranidae</i>)							
9	Żaba moczarowa <i>Rana arvalis</i>	Świetliste dąbrowy i grądy w Jabłonnie	Zegrze	Wykazuje większe od pozostałych naszych żab przystosowanie do życia w środowisku lądowym, żyć może nawet w dość suchych biotopach. Jest bowiem bardziej wytrzymała na brak wody. Występuje na łąkach, w lasach świerkowych, liściastych, polanach śródleśnych, a nawet w suchych terenach o podłożu wapiennym. Można ją spotkać w dzień nie tylko podczas	Zanieczyszczenie oraz wysychanie zbiorników wodnych, miejsc rozrodu	Ciało delikatnej budowy, błona bębenkowa mniejsza od oka, oczy wypukłe. Skóra cienka i gładka. Na grzbiecie ciała wyraźnie widoczne fałdy grzbietowe. Ubarwienie podobne do ubarwienia żaby trawnej. Grzbiet ciała ubarwiony na różne odcienie koloru brązowego i pokryty licznymi, ciemniejszymi plamami. Brzuch biały, lub kremowy. Skóra na wewnętrznych powierzchniach kończyn tylnych jest przezroczysta. Cechą gatunkową żaby moczarowej	Oś LC

Lp.	Gatunek nazwa pol- ska <i>nazwa łaciń- ska</i>	Lokalizacja		Ogólny opis, sposób występowania dynamika rozwoju	Zagrożenia	Opis gatunku, Walory przyrodnicze	Uwagi
		Oddz., Poddz.	Leśnictwo				
1	2	3	4	5	6	7	8
				deszczu, jak większość płazów, ale także przy słonecznej pogodzie. Często przebywa na zupełnie odkrytych terenach. Występuje na terenach podmokłych oraz na suchych łąkach.		rowej jest występowanie okrągłych, niemal czarnych plam w okolicach brzeżnych ciała.	
10	Żaba trawna <i>Rana temporaria</i>	Rezerwat Jabłonna,	Bagno	Żaby trawne okres snu zimowego spędzają zwykle zagrzebane w mule na dnie zbiorników wodnych, ale niedojrzałe osobniki zimują często na łądzie w wilgotnych kryjówkach. Wiosną żaby trawne są pierwszymi żabami budzącymi się ze snu zimowego. Poza okresem godowym prowadzą wyłącznie lądowy, mieszkowocny tryb życia. żywią się różnymi bezkręgowcami (pająkami, ślimakami, dżdżownicami, chrząszczami, owadami błonkoskrzydłymi oraz innymi stawonogami). Polują głównie o zmroku lub w czasie deszczu	Mają wielu wrogów; żywią się nimi między innymi: żaskronce, jeże, borsuki, sowy oraz żmije.	Ciało jest wydłużone, pysk szeroki, krótki i tępy, nie zaostrowany, jak u żaby moczarowej, ale zakończony ostrzej niż u żaby wodnej. Staw skokowy wyprostowanej do przodu kończynie tylnej, sięga za oko, nie dalej niż do końca pyska. Ubarwienie żaby trawnej jest bardzo zmienne, pod względem przystosowania ubarwienia do środowiska przewyższa ją tylko rzekotka. Jej grzbiet bywa brązowy lub rdzawy. Zawsze występują u niej plamy skroniowe, poprzeczne pasy na tylnych nogach oraz znajdująca się za głową plama w kształcie odwróconej litery "V". Często grzbiet pokrywają także inne plamy. Brzuch ma białawy, zwykle silnie nakrapiany. W okresie godowym podgardle samca może przybrać niebieski kolor.	CH LC
11	Żaba wodna <i>Rana esculenta</i>	WOCHK		Żaba wodna wybiera wody stojące lub wolno płynące, zarówno małe jak i większe	Wysychanie i zanieczyszczanie zbiorników wodnych	Żaba wodna należy do tzw. żab zielonych, stale przebywających nad wodami; jej występowanie często pokrywa się z występowaniem żaby jeziorkowej (rzadziej śmieszki). Jest koloru Zielonego, z domieszką czerni i brązu; plamy nieregularne, na kończynach układają się w paski.	CH LC
Rodzina: Padalcowate (<i>Anguidae</i>)							

Lp.	Gatunek nazwa polska nazwa łacińska	Lokalizacja		Ogólny opis, sposób występowania dynamika rozwoju	Zagrożenia	Opis gatunku, Walory przyrodnicze	Uwagi
		Oddz., Poddz.	Leśnictwo				
1	2	3	4	5	6	7	8
12	Padalec zwyczajny <i>Anguis fragilis</i>	WOCHK		Gad ten aktywny jest o zmierzchu i w nocy. Nie lubi wygrzewać się bezpośrednio na słońcu, woli natomiast pozostać ukryty w trawie czy pod listowiem, łapiąc trochę promieni słonecznych. Można go spotkać na skrajach polan i innych średnio nasłonecznionych miejscach. Lubi przebywać na wilgotnym podłożu, ale nie bagnistym. Zimuje w rozmaitych ziemnych kryjówkach takich jak norki, spróchniałe pnie drzew i inne tego typu miejsca. Sen zimowy trwa od października do marca lub dłużej, w zależności od temperatury i warunków atmosferycznych, panujących wczesną wiosną,	Jest często mylony ze żmiją zygzakowatą, która jest jedynym jadowitym gadem występującym na terenie Polski.	Padalec jest beznogą jaszczurką, pozbawioną kończyn, nawet w formie szczątkowej. Jego walcowate ciało pokrywają drobne, ściśle do siebie przylegające, okrągłe łuski. Głowa tego gada, jest jedną z części ciała, która odróżnia go od węży. Jest mała i nie oddzielona od tułowia. Padalec posiada również powieki, których węże nie mają. Kolejną jego typową cechą jest zaokrąglony pysk. Jego oczy mają bursztynową barwę. Ogon jest tępo zakończony i słabo wyodrębniony od reszty ciała. Podobnie jak u innych jaszczurek, w sytuacji zagrożenia zostaje odrzucony. Po zabliźnieniu się nie odrasta już do pierwotnej długości. Otwory uszne są niewielkie ale zauważalne. Ubarwienie padalców jest różnorodne	CH
Rodzina: Wężowate (<i>Elaphidae</i>)							
13	Zaskroniec zwyczajny <i>Natrix natrix</i>	WOCHK		Zaskroniec bardzo lubi przebywać na terenach podmokłych, bagnistych, w pobliżu jezior, doskonale pływa i nurkuje. Na początku października zapadają w sen zimowy, który trwa do końca zimy.	Jest często mylony ze żmiją zygzakowatą,	Samica jest większa od samca osiąga średnio długość od 85 do 130 cm (wyjątkowo 2 m), a samiec od 70 do 100cm. Żywią się żabami, traszkami, rybami lub drobnymi gryzoniami. W nie-woli żyją do 15 lat. Zaskroniec zawdzięcza swą polską nazwę charakterystycznym żółtym plamom w okolicy "za skroniami". Plamy te są bardzo charakterystyczne i wyraźne - pozwalają łatwo odróżnić ten niejadowity i niegroźny dla człowieka gatunek.	CH LC

Lp.	Gatunek nazwa polska nazwa łacińska	Lokalizacja		Ogólny opis, sposób występowania dynamika rozwoju	Zagrożenia	Opis gatunku, Walory przyrodnicze	Uwagi
		Oddz., Poddz.	Leśnictwo				
1	2	3	4	5	6	7	8
14	Żmija zygzakowata <i>Vipera berus</i>	WOCHK		Spotykana na obrzeżach lasów, podmokłych łąkach, polanach leśnych. Lubi siedliska o chłodnym mikroklimacie. Głównym pokarmem żmij są małe ssaki owadożerne (ryjówki, krety) oraz gryzoni (myszowate, nornikowate). Poluje także na żaby, jaszczurki, pisklęta ptaków oraz owady (prostoskrzydłe, biegaczowate). Młode odżywiają się głównie owadami, ślimakami, dżdżownicami oraz młodymi płazami i jaszczurkami.	Wbrew mniemaniom żmija zygzakowata jest zwierzęciem bardzo delikatnym, szczególnie słabo odporne na lekkie obrażenia ciała	Grzbiet o zabarwieniu brązowym, srebrzystoszarym, żółtawym, oliwkowozielonym, niebieskoszarym, pomarańczowym, czerwono-brązowym lub miedzianoczerwonym. Na grzbiecie ciemniejszy od barwy podstawowej zygzak, tzw. "wstęga kainowa".	CH LC

Tabela nr 10. Wykaz chronionych i rzadkich gatunków ptaków

Lp.	Gatunek nazwa polska nazwa łacińska	Lokalizacja		Ogólny opis, sposób występowania dynamika rozwoju	Zagrożenia	Opis gatunku	Uwa- gi
		Oddz., Poddz.	Leśnictwo				
1	2	3	4	5	6	7	8
Rodzina: Bekasowate (<i>Scolopcidae</i>)							
1	Kulik wielki <i>Numenius arquata</i>	Dolina Środkowej Wisły,		Na łągowiska wybiera wilgotne łąki słabo użytkowane rolniczo (coraz częściej też na tych intensywnie koszonych), bagna, rozległe pola i stępy w pobliżu wody. Spotyka się go też dość wysoko w górach, na torfowiskach i wrzosowiskach.	Zagrożeniem dla tego ptaka jest niszczenie siedlisk. Potrafiły wprowadzić przystosować się do bardziej intensywnej gospodarki rolnej, ale do rozrodu wymagają ok. 11 tygodni by wysiedzieć jaja i wychować młode. Sukces rozrodczy jest niewielki, podobnie jak innych ptaków żyjących na łąkach i ogólna liczebność kulików stale maleje.	Jest to jeden z największych europejskich siewkowców. W upierzeniu przeważa kolor szarobrazowy. Wierzch ciała pokryty ciemnymi, podłużnymi lub okrągłymi plamami. Spód białawy, również w górnej części pokryty ciemnymi plamami. Kuper biały. Ogon jasnobrazowy z poprzecznym, ciemnym prążkowaniem. Bardzo charakterystyczny długi, wygięty łukowato ku dołowi ciemny dziób o jaśniejszej nasadzie. Nogi czarne. Wśród brodzieców odznacza się najdźwięczniejszym głosem. Poza sezonem łągowym zbierają się w stada na noclegowiskach i żerowiskach.	Ch VU
2	Rycyk <i>Limosa limosa</i>	Dolina Środkowej Wisły, Dolina Wkry,		Torfowiska, podmokłe łąki, oraz brzegi różnorodnych wód, zarówno stojących, jak i bieżących. Buduje gniazda na ziemi wśród suchych traw	Wczesny termin pokosu (koszenie łąk już w maju lub na początku czerwca), koszenie łąk od zewnątrz do środka, osuszanie podmokłych łąk • upraszczanie struktury roślinności (podsiewanie szlachetnymi gatunkami traw).	Brak dymorfizmu płciowego, lecz samice nieco większe niż samce. W szacie godowej głowa, szyja i górna część piersi rdzawe, potylicy i ciemię z ciemnym, podłużnym kreskowaniem, przy czym samica ma mniej jaszkrawe barwy. Wierzch ciała brązowordzawy z ciemnymi plamkami, spód ciała biały, na piersi i bokach czarne poprzeczne prążki. Ogon biało-czarny. Na skrzydłach w locie widoczne białe lusterka w postaci szerokich pasów, końcówki lotek czarne. Dziób prosty, żółty z czarnym końcem, nogi ciemne i długie. W szacie spoczynkowej kolor rdzawy zostaje zastąpiony szarością, brzuch jest białawy. Młode są podobne do dorosłych w szacie spoczynkowej, lecz z pewną domieszką koloru rdzawego.	Oś

Lp.	Gatunek nazwa polska nazwa łacińska	Lokalizacja		Ogólny opis, sposób występowania dynamika rozwoju	Zagrożenia	Opis gatunku	Uwa- gi
		Oddz., Poddz.	Leśnictwo				
1	2	3	4	5	6	7	8
Rodzina: <i>Bociany</i> (<i>Ciconiidae</i>)							
3	Bocian czarny <i>Ciconia nigra</i>	Obręb Jabłonna oddz.: 58f.	Białobrzegi	Ptak leśny. Preferuje rozległe, stare, podmokłe drzewostany w pobliżu wód i bagien. Preferuje zwłaszcza stępy i lasostępy. Otwartych przestrzeni unika. Lęgnię się zawsze w pobliżu wody, nawet jeśli jest to małe śródleśne oczko wodne lub niewielki bystry śródleśny strumień lub potok	Wymaga ochrony czynnej – renowacji gniazd, oraz monitorowania populacji	Upierzenie czarne z metalicznym, zielonkawym i purpurowym połyskiem. brzuch, pokrywy podogonowe i pierś białe. Dorosłe ptaki mają dziób, skórę wokół oczu i nogi czerwone, natomiast u ptaków młodocianych te części ciała są zielonoszare i bladorożowe. Spód skrzydeł tylko biały na barkówkach. Samica i samiec podobnie upierzone. Z uwagi na słabo rozwinięte mięśnie piersiowe częściej posługuje się lotem szybowcowym. W locie ma wyciągniętą szyję, nogi sięgające za ogon.	Oś LC
		Obręb Pomiechówek oddz.: 27c,124c.	Zegrze, Pomiechówek				
Rodzina: <i>Chruściele</i> (<i>Rallidae</i>)							
4	Derkacz <i>Crex crex</i>	Dolina Śródkowej Wisły, Dolina Wkry,	Szczypiorno	Derkacz jest ptakiem łąk o nieco wyższej roślinności, w której może się ukryć, zdobyć pokarm i założyć gniazdo. Najchętniej zamieszkuje łąki nieużytkowane rolniczo przez kilka lat. Spotkać go można również w wilgotnych odłogach, niektórych uprawach i innych siedliskach o odpowiedniej wysokości roślinności. Poluje na owady, ślimaki, inne bezkręgowce, a czasami nawet na małe kręgowce. Dietę uzupełnia o pokarm roślinny. Wyprowadza dwa lęgi w roku, w gniazdach zakładanych pośród wysokiej roślinności zielnej. Pierwsze jaja składa pod koniec maja, a Nielotne młode z drugiego lęgu spotykane są jeszcze sierpniu. Zarówno gniazda, jak młode i dorosłe derkacze mogą być w tym czasie zniszczo-	Wymaga ochrony czynnej. W celu jego ochrony łąki powinny być wykaszane, co kilka lat, co sprzyja zachowaniu wyższej roślinności zielnej, a jednocześnie wstrzymuje sukcesję roślinności drzewiastej. W przypadku koszenia corocznego, wskazane jest opóźnienie pokosu i po-zostawienie części po-wierzchni nieskoszonej, a także zachowanie właściwej techniki koszenia tj. unikania pokosu od zewnątrz do środka łąki	Brak wyraźnego dymorfizmu płciowego. Wierzch ciała rdzawo-brązowy z ciemnymi, podłużnymi plamami. Boki głowy, szyja bez karku i pierś popielato-niebieskie, z delikatnym brązowym nalotem. Boki w płożardzawe poprzeczne prążki. Młode wyglądają identycznie jak dorosłe, lecz są ogólnie bardziej brązowe.	Oś NT

Lp.	Gatunek nazwa polska nazwa łacińska	Lokalizacja		Ogólny opis, sposób występowania dynamika rozwoju	Zagrożenia	Opis gatunku	Uwa- gi
		Oddz., Poddz.	Leśnictwo				
1	2	3	4	5	6	7	8
				ne lub zabite w trakcie pokosu kolejnymi przejazdami ciągnika.			
Rodzina: Czaplowate (Ardidae)							
5	Bączek <i>Ixobrychus minutus</i>	Dolina Środkowej Wisły,		Prowadzi skryty i cichy tryb życia na rozległych, ale też mniejszych, trzcinowiskach okolic stawów, bagien i starorzeczy lub w wiklinie nadrzecznych brzegów.	Zanik naturalnego biotopu – niszczenie wiklin, osuszanie stawów i bagien	Wyraźnie zaznaczony dymorfizm płciowy, co jest rzadkością u czapli. Szyję, głowę i pokrywy skrzydłowe żółto-brązowe, grzbiet ciemnobrązowy z podłużnymi jasnymi plamami, spód brudnobiały z ciemnymi podłużnymi paskami. Jest najmniejszym przedstawicielem czapli. Lata cicho ponad trzcinami i taflą wody. Skrzydła szerokie z jasnymi piórami pokrywowymi, które kontrastują z czarnymi lotkami i grzbietem	Oś LC
6	Czapla siwa <i>Ardea cinerea</i>	Dolina Środkowej Wisły, Obręb Pomiechówek oddz.: 134b	Pomiechówek	Jest mniej płochliwa od białej, choć i ona zachowuje ostrożność wobec zmian otoczenia. Obecna jest często na skraju zbiorników wodnych ukryta przez roślinność szuwarową. Może jednak wychodzić na otwarte łąki, pola lub płytkie wody, gdzie można dostrzec ją z kilkuset metrów. Czasem siada też na drzewach. Lot jest majestatyczny i powolny, w czasie którego stale macha skrzydłami.	Zanik roślinności szuwarowej, zanieczyszczenia wód, ograniczające rozwój ryb – jednego z pod-stawowych składników pożywienia.	Największy i najliczniejszy gatunek w swojej rodzinie. Nieco mniejsza od obu bocianów, o podobnej sylwetce w spoczynku, ale bardzo łatwa do odróżnienia ze względu na ubarwienie. W upierzeniu przeważa kolor szary. Głowa i szyja białawe, nad okiem ciemny pas w przedłużeniu którego z tyłu głowy znajduje się czarny czub, na szyi podłużne ciemne pasy. W locie szyja esowato wygięta do tyłu Widać czarne lotki I i II rzędu, a poza tym długie nogi wyciągnięte za ogon. Dość ociężałe porusza łukowato wygiętymi skrzydłami Dziób żółty, nogi żółto-brązowe. Żółta tęczęwka. U osobników młodocianych na głowie ciemna czapeczka.	Oc
7	Czapla biała <i>Egretta alba</i>	Dolina Środkowej Wisły		Ptaka związany z podmokłymi terenami, spotykany nad jeziorami, rzekami, stawami hodowlanymi, bagnami, starorzeczami i innymi zbiornikami wody wolno płynącej lub stojącej. Żywi się bezkręgowcami wodnymi i małymi rybami. Bardzo nieliczna.	Zanik roślinności szuwarowej, zanieczyszczenia wód, ograniczające rozwój ryb – jednego z pod-stawowych składników pożywienia.	Wielkością dorównuje czapli siwej. Upierzenie śnieżnobiałe, w kątach dzioba żółty nieopierzony fragment skóry. W szacie godowej dziób czarny, a nogi żółte; z barków wyrastają wydłużone pióra. W szacie spoczynkowej dziób żółty, a nogi ciemne, żółto-zielone.	Oś

Lp.	Gatunek nazwa polska nazwa łacińska	Lokalizacja		Ogólny opis, sposób występowania dynamika rozwoju	Zagrożenia	Opis gatunku	Uwa- gi
		Oddz., Poddz.	Leśnictwo				
1	2	3	4	5	6	7	8
Rodzina: Dzięcioły (<i>Picidae</i>)							
8	Dzięcioł czarny <i>Dryocopus martius</i>	Dolina Środkowej Wisły, rezerwat Zegrze	Zegrze	W Polsce rozpowszechniony, ale nieliczny ptak lęgowy. Wysokopienne bory iglaste, lasy mieszańce, rzadziej lasy liściaste	Wycinanie starych lasów sosnowych	Słabo zaznaczony dymorfizm płciowy, samce są nieco większe od samic, posiadają także charakterystyczną, czerwoną "czapeczkę". Ubarwienie czarne, z połyskiem na grzbiecie, a od spodu matowe. Na brzuchu może być ciemnoszary. Osobniki młodociane jaśniejsze od dorosłych. Palce są jasnoszare, natomiast pazury nieco ciemniejsze. Dziób ma długość ok. 5 centymetrów. Charakterystyczne, czarne ubarwienie, oraz duże (jak na dzięcioła) rozmiary, czynią dzięcioła czarnego łatwo rozpoznawalnym.	Oś LC
9	Dzięcioł średni <i>Dendrocopos medius</i>	Dolina Środkowej Wisły		Spotkać go można w prześwietlonych dąbrowach w pobliżu polan, zrębów i terenów zalewowych. Zjada owady, a jesienią i zimą owoce leszczyny, buku i dębu. Dziupłę wykuwa w pniu zmurszałego drzewa lub czyści starą.	Zagrożony wycinaniem starodrzewi liściastych i usuwaniem martwych i obumierających drzew	Bardzo słaby dymorfizm płciowy (samica ma jedynie mniej kontrastową czapeczkę). Czerwona czapeczka, czoło z rudym nalotem. Kark, grzbiet i kuper barwy czarnej. Na zewnętrznych sterówkach białe plamy. Na skrzydłach sześć rzędów białych plam. Boki głowy i spód białe. Brzuch i podogonie różowe.	Oś LC
Rodzina: Dzierzby (<i>Laniidae</i>)							
10	Dzierzba gąsiorek <i>Lanius collurio</i>	Dolina Środkowej Wisły,		Brzegi lasów, młodniki i otwarte przestrzenie z pojedynczymi skupieniami krzewów. Migracje odbywają nocą, nie tworząc stad. Nieliczny	Usuwanie zadrzewień śródpolnych	Samiec – wierzch głowy i kuper popielaty, plecy i wierzch skrzydeł rdzawe. Przez oko przechodzi czarna pręga. Ogon czarny o białej nasadzie i brzegach, dziób i nogi również czarne. Samica – wierzch rdzawo-brunatny, biały, poprzecznie prążkowany spód, przez oko przechodzi ciemniejsza, lecz również brązowa plama. U młodych barwy jak u samicy, lecz prążkowanie również na grzbietowej stronie ciała.	Oś LC

Lp.	Gatunek nazwa polska nazwa łacińska	Lokalizacja		Ogólny opis, sposób występowania dynamika rozwoju	Zagrożenia	Opis gatunku	Uwa- gi
		Oddz., Poddz.	Leśnictwo				
1	2	3	4	5	6	7	8
11	Sójka <i>Garrulus glandarius</i>	Rezerwat Jabłonna	Bagno	Lot na dłuższych dystansach raczej powolny, ciężki, nierównomierny; natomiast w lesie potrafi latać dość szybko i zwinnie. Dość skryta, widywana częściej dopiero poza sezonem lęgowym. Jesienią jest bardzo aktywna, gromadzi wtedy zapasy jedzenia na zimę, głównie żołądź. Występuje licznie w lasach liściastych i mieszanych, ale również w niewielkich laskach pomiędzy polami i łąkami, zadrzewieniach śródpolnych	Brak istotnych zagrożeń	Najbarwniejszy spośród ptaków krukowatych Europy. Obie płci ubarwione jednakowo. Większość upierzenia brązowa o pastelowym, różowym odcieniu. Kuper i dolne pokrywy ogona białe. Na zaokrąglonych skrzydłach charakterystyczne lusterka: białe oraz niebieskie z czarnym prążkowaniem. Czoło białe z czarnym kreskowaniem, od dzioba gruby czarny wąs. Ogon i końce skrzydeł czarne. Dziób mocny, stalowoszary lub czarny. Nogi jasnobrązowe. Młode podobne do dorosłych, ale mają bardziej czerwony odcień upierzenia i mniej kreskowany wierzch głowy.	Oś
Rodzina: Jastrzębiowate (<i>Accipitridae</i>)							
12	Błotniak stawowy <i>Circus aeruginosus</i>	Dolina Śródkowej Wisły, Dolina Wkry,	Szczypiorno	Trzcinowiska wokół jezior i stawów rybnych, torfowiska z zarostami wierzbowymi, oczka wodne wśród pól uprawnych. Także glińki i torfianki na otwartych przestrzeniach. Unika lasów. Gniazdo zakłada w gęstych trzcinach.	Osuszanie niewielkich mokradeł, regulowanie małych cieków wodnych, czy likwidowanie trzcinowisk, pozbawia ptaki dogodnych miejsc na gniazdo i podstawowego typu żerowiska.	Największy i najcięższy błotniak. Długie skrzydła i ogon. Wyraźny dymorfizm płciowy. Samica nieco większa od samca, ciemnobrązowa o jasnożółtej głowie. Samiec ma brązowy grzbiet, popielatoszare skrzydła z czarnymi końcami i popielaty ogon. Nogi żółte, wokół oczu wyraźna szlara. Młode przypominają samicę, jednak ich głowa jest ciemna, jedynie z małą żółtą plamką na potylicy.	Oś LC
Rodzina: Kaczkowate (<i>Anatidae</i>)							
13	Gągoł <i>Bucephala clangula</i>	Dolina Śródkowej Wisły,		Toki gągoła rozpoczynają się wczesną wiosną, choć samce już w grudniu tworzą małe grupy. Kaczor zatacza wtedy koła wokół pojedynczej samicy, z głową i ogonem wyciągniętymi nisko nad wodą, po czym nagle wyrzuca głowę na plecy wydając chrapliwe dźwięki. Do tego kiwa głową w tył i w przód strosząc swe barwne	Zagrożeniem dla gągoła może być utrata typowych dla niego siedlisk lęgowych.	Upierzenie godowe samca: wierzch ciała czarny, brzuch i boki białe. Głowa czarna, zielono opalizująca z kontrastową białą plamą u nasady dzioba. Szyja biała. Samiec w upierzeniu spoczynkowym i samica w okresie godowym: tułów szarobrunatny, głowa czekoladowo-brązowa, biała obrączka na szyi otwarta na karku oraz żółty pasek na dziobie tuż za paznokciem. Upierzenie spoczynkowe kaczki bez kołnierzyka i z jasno-	Oś

Lp.	Gatunek nazwa polska nazwa łacińska	Lokalizacja		Ogólny opis, sposób występowania dynamika rozwoju	Zagrożenia	Opis gatunku	Uwa- gi
		Oddz., Poddz.	Leśnictwo				
1	2	3	4	5	6	7	8
				pióra, a przebijając gwałtownie nogami wyrzuca fontanny wody. Siedliskiem w okresie lęgowym są zbiorniki wodne i rzeki w bezpośrednim sąsiedztwie lasu ze starymi, dziuplastymi drzewami. Zimą – wszelkie zbiorniki wodne bogate w żyjące na dnie bezkręgowce.		brązową głową. Zmiana upierzenia ze spoczynkowego na godowe następuje poza okresem lęgowym - samce pierzą się pod koniec zimy lub na początku wiosny. Gąsio często pływa na otwartej wodzie. W środowisku wodnym również śpi i wypoczywa. Poza okresem lęgowym mogą przebywać w małych grupach.	
14	Krzyżówka <i>Anas platyrhynchos</i>	Dolina Środkowej Wisły		Zasiedla wszelkiego rodzaju środowiska wodne, najczęściej na stawach i jeziorach. Unika rzek o bystrym nurcie oraz zbiorników wodnych ubogich w składniki odżywcze. Należy do kaczek właściwych – nie nurkuje. W poszukiwaniu pożywienia zanurza tylko przednią część ciała. Często przebywa w grupach z innymi ptakami wodnymi. Bardzo dobrze lata. Ptak łowny.	Brak istotnych zagrożeń	Występuje bardzo wyraźny dymorfizm płciowy. Samiec w szacie godowej ma zielono opalizującą głowę, odgraniczoną od reszty ciała białą obrozą. W locie ujawniają się granatowe, białe obrzeżone na górze i krawędzi skrzydła lusterka. Poza tym obie płcie mają pomarańczowe nogi. Wspólną cechą są też białe z szaro-czarnym środkiem sterówki. W szacie spoczynkowej samiec wyróżnia się jedynie żółtym dziobem i nieco rudą piersią. Samica ma mniej kontrastowe ubarwienie	Oc
15	Łabędź niemy <i>Cygnus olor</i>	Dolina Środkowej Wisły,		Stojące zbiorniki wodne z dużą ilością trzciny. W trzcinach, pływające, rzadziej na łądzie lub w innych trudno dostępnych miejscach. Podkład tworzą gałązki i grubsze bądy, a wierzch delikatne liście trzciny i sitowia, a wewnątrz wysłane jest materiałem drobnym oraz dużymi piórami puchowymi. Ujęty w Dyrektywie ptasiej. W Polsce jest liczny lęgowo, zwłaszcza na Mazurach i Pomorzu. Jest gatunkiem wędrownym. Przylatuje w marcu i kwietniu, odlatuje od września do grudnia.	Brak zagrożeń	Samce większe od samic, dorosłe osobniki białe, dziób pomarańczowy z czarnym paznokciem na czubku, u nasady czarna narośl. Nogi czarne. Młocięta szare (białe od 3. roku życia) z szaro-czerwonym dziobem, choć zdarzają się osobniki białe już od wylucia. Dorosłe osobniki nie nurkują, choć pisklęta posiadają tę umiejętność. Pierzą się raz w roku. Nogi są krótkie, czarne i osadzone w tyle. Szyja jest dość długa i często wygięta esowato. Głowa niewielka. Łabędzie posiadają również lekko zadarty ogon. Aby wzbic się w powietrze potrzebują zbiornika wodnego, na którym wykonują kilkudziesięciometrowy rozbieg.	CH

Lp.	Gatunek nazwa polska nazwa łacińska	Lokalizacja		Ogólny opis, sposób występowania dynamika rozwoju	Zagrożenia	Opis gatunku	Uwa- gi
		Oddz., Poddz.	Leśnictwo				
1	2	3	4	5	6	7	8
16	Nurogęs <i>Mergus merganser</i>	Dolina Środkowej Wisły		Czyste, bieżące lub stojące wody w lasach, Preferuje lasy liściaste i mieszane, ale korzysta też z kęp i samotnych drzew. Poza okresach lęgowych przebywa nad wszelkimi płytkimi zbiornikami. Gniazdo zazwyczaj w dziupli (często dzięcioła czarnego), nawet kilkanaście metrów nad ziemią	Zanieczyszczenia zbiorników wodnych	Samiec w szacie godowej (od grudnia do maja) ma głowę i górną część szyi czarną z zielonym, metalicznym połyskiem, pióra na głowie tworzą zaokrąglony czub na karku. Szyja, spód i boki białe, grzbiet czarny z białymi, szerokimi pasami po bokach, ogon popielaty, skrzydła z wierzchu białe bliżej tułowia i czarne na krawędziach, od spodu białe z popielatymi lotkami pierwszorzędowymi. Dziób z hakiem na końcu, nogi czerwone. Na piersi nieraz lekki łososiowy nalot, początkowo intensywny, a zanikający wiosną. Samiec po pierzeniu w okresie spoczynkowym i młodociane mają rdzawą głowę i górę szyi z nastroszonym czubem. Samica nie zmienia swego upierzenia w ciągu roku. Czub na głowie u samicy jest okazalszy niż u samców. Skrzydła z wierzchu popielate z białym lusterkiem, od spodu białe z szarymi lotkami pierwszorzędowymi (dlatego w locie widać samca jako prawie całkowicie białego). Młode rozpoznaje się po krótszych czubkach.	Oś
Rodzina: Mewy (<i>Laridae</i>)							
17	Mewa mała <i>Larus minutus</i>	Dolina Środkowej Wisły,		W sezonie lęgowym gęsto zarośnięte zbiorniki wodne, stawy i płytkie, żyzne, bogate w szuwary jeziora w głębi łąd, wyspy oraz bagna z oczkami wolnej wody. W czasie wiosennych i je-siennych przelotów spotykana często na zbiornikach śródlądowych. Gniazdo w wodnej roślinności lub na stałym gruncie złożone z materiału roślinnego	Osuszanie terenów bagiennych powoduje utratę miejsc lęgowych	Brak wyraźnego dymorfizmu płciowego. W upierzeniu godowym głowa czarna, tworząca czapczkę dochodzącą do karku, grzbiet i wierzch zaokrąglonych skrzydeł poza białymi końcówkami popielate (białe obrzeżenie na ich tylnym brzegu) i bez czarnych końców, dziób i nogi ciemnoczerwone, spód skrzydeł ciemny. Reszta ciała biała. W upierzeniu spoczynkowym głowa bieleje, choć pozostaje szara plama na wierzchu, a na potylicy i w okolicach pokryw usznych pozostają ciemne plamy. Dziób staje się	CH LC

Lp.	Gatunek nazwa polska nazwa łacińska	Lokalizacja		Ogólny opis, sposób występowania dynamika rozwoju	Zagrożenia	Opis gatunku	Uwa- gi
		Oddz., Poddz.	Leśnictwo				
1	2	3	4	5	6	7	8
						wtedy czarny, a nogi cieliste.	
Rodzina: Mucholówki (<i>Muscicapidae</i>)							
18	Mucholówka szara <i>Muscicapa striata</i>	Rezerwat Jabłonna	Bagno	Obrzeża lasów, polany, parki i ogrody. Pierwotnie mucholówki szare zamieszkiwały głównie stare, przerzedzone drzewostany, zwłaszcza nadrzeczne. W ciągu roku wyprowadza jeden lub dwa lęgi: pierwszy w maju, a ewentualny drugi w czerwcu. Odżywia się chwytanymi w locie owadami.	Brak istotnych zagrożeń	Obie płci ubarwione jednakowo. Upierzenie na wierzchu ciała, skrzydłach i ogonie szare, bez białego lusterka na skrzydle. Czoło i wierzch głowy ciemno kreskowane, czasem nastroszone. Spód ciała biały z ciemnym kreskowaniem, na bokach brązowawy. Oczy czarne, dziób dość długi, matowy brązowoszary. Młode wyglądają podobnie jak dorosłe, ale mają bardziej beżowy wierzch głowy, żółtawo nakrapiany wierzch ciała i białdo nakrapiany (a nie kreskowany) spód.	Oś LC
19	Mucholówka mała <i>Ficedula parva</i>	Dolina Środkowej Wisły		Występuje na terenie całej Polski w starych liściastych lasach o bogatym podszyciu ze względu jednak na to, że tego rodzaju drzewostany zachowały się w niewielu okolicach, należy obecnie do ptaków rzadszych. Przebywa wysoko w koronach drzew. Nieliczna	Usuwanie starych drzewostanów – dąbrów i buczyn – miejsc jej przebywania	Są to ptaki niewielkich rozmiarów, odżywiają się owadami. Zazwyczaj czatują nieruchomo na owady i chwytają je w locie, rzadziej zbierają larwy z liści drzew. Mają stosunkowo szeroki i płaski dziób ze szczecinkami wokół nozdrzy. Bez białego lusterka na skrzydle i bez ciemnych plamek na czole i piersi. Samiec ubarwieniem bardzo podobny do rudzika, od którego różni się tym, że czerwień piersi nie sięga oka, a brzegi ogona są białe.	Oś LC
20	Podróżniczek <i>Luscinia svecica</i>	Dolina Środkowej Wisły		Preferuje miejsca wilgotne, nadbrzeżne zarośla, zakrzewione, podmokłe łąki, skraje lasów i parki. Pożywienie stanowią owady, jesienią uzupełniane jagodami. Gniazdo zakłada na ziemi, w osłoniętym dołku, uwite z liści drzew, krzewów i traw oraz z suchych łodyg i mchu, grubo wyścielone trawami. Jaja wysiaduje samica. Pisklęta karmione są przez parę rodziców.	Niszczenie naturalnych miejsc lęgowych	Upierzenie – samiec w okresie godowym ma jaskrawo-niebieską plamę na podgardlu i piersi obwiedzioną czarną i rdzawą obwódką. Spód ciała biały, kremowa brew, wierzch ciała brunatny, przy ogonie rdzawe plamy. W okresie spoczynkowym podgardla bieleją i upodobniają się do samic (brązowy wierzch, biały spód z czarną przepaską na piersi, kremowym podgardlem i wąsem). Młodociane w odróżnieniu od samic mają podłużne, jasne kreski na całym ciele.	Oś

Lp.	Gatunek nazwa polska nazwa łacińska	Lokalizacja		Ogólny opis, sposób występowania dynamika rozwoju	Zagrożenia	Opis gatunku	Uwa- gi
		Oddz., Poddz.	Leśnictwo				
1	2	3	4	5	6	7	8
Rodzina: Pliszkowate (<i>Motacillidae</i>)							
21	Świergotek polny <i>Anthus cam- pestris</i>	Dolina Środ- kowej Wisły,		Tereny dobrze nasłonecznione, suche, piaszczyste, obrzeża su- chych borów, zręby i uprawy le- śne, nadrzeczne wydmy.	Upraszczenie krajobra- zu rolniczego, stosowa- nie środków ochrony roślin, uproduktywne- nie ugorów i nieużytk- ków.	Obie płci ubarwione jednakowo. Głowa i wierzch ciała żółtobrązowe, niewyraźnie nakrapiane. Skrzydła ciemne z czarnymi przepaskami o jasnych końcach. Spód pia- skowo-żółtawy, bez plamek. Ogon ciemny z białymi brzegami. Nad okiem jaśniejsze brwi. Dziób długi, wąski. Nogi pomarań- czowo-brązowe.	Os LC
Rodzina: Puszczykowate (<i>Strigidae</i>)							
22	Sowa błotna, <i>Asio flammeus</i>	Dolina Wkry	Szczypiorno	Unika lasów i zgodnie z nazwą gatunkową spotkać ją można na bagnach, torfowiskach niskich, mokradłach, podmokłych doli- nach i łąkach z pojedynczymi krzakami, wrzosowiskach z nie- wielkimi wzniesieniami i poro- śniętych wysoką trawą, wydmach W okresie lęgowym odbywają się loty godowe, kiedy szybko ude- rzają skrzydłami, co słychać jak "klaskanie". Samiec decyduje o wyborze terytorium i jego obro- nie.	Zagrożeniem jest osu- szanie terenu i zago- sposodarowanie obszarów podmokłych. Niezbędna jest też ochrona siedlisk i terenów lęgowych.	Bardzo rzadka. Na głowie znajdują się "uszy" utworzone z piór tuż nad brwiami, lecz o wiele krótsze niż u sowy uszatej, a widoczne tylko wtedy gdy ptak jest zdener- wowany. Sylwetka smukła o jasnym upie- rzeniu i brunatnym kreskowaniu dobrze ma- skującym na ziemi. Mała, okrągła głowa, podłużne kreski na piersiach. Ma długie, spi- czaste i smukłe skrzydła, gdzie na wierzchu znajdują się w części dłoniowej rudawe pla- my. Aktywna również za dnia. Często moż- na ją zobaczyć siedzącą na ziemi lub niskim krzewie. Gdy leci widać jej jasny spód skrzydeł o sierpowatych plamach na nad- garstkach. Jej głos można usłyszeć zarówno w dzień, jak i w nocy. Jest trochę mniejsza od puszczyka.	Os
23	Sowa uszata, <i>Asio otus</i>	Dolina Wkry		Zasiedla wysokopienne lasy igła- ste lub mieszane i ich obrzeża, zadrzewienia śródpolne i nad- rzeczne, parki o gęstym zadrze- wieniu, gdzie może znaleźć miej- sce do gniazdowania i schronie- nia. Liczniejsza w lasach igła- stych; wszędzie tam gdzie wystę- pują wysokie, stare drzewa, a w	Najlepszą metodą ochrony uszatki jest po- zostawianie drzew z gniazdami po ptakach krukowatych oraz ogólnie utrzymanie krajo- brazu rolniczego z mo- zaiką pól, łąk, zadrze- wień i zakrzaczeń.	Samce i samice ubarwione jednakowo, ale samice są nieznacznie większe, a samce ma- ją jaśniejszy spód skrzydła. Upierzenie rdzawo-brązowe w ciemne plamki i kreski, spód ciała jaśniejszy, żółtawobrązowy, pióra na piersiach z podłużnymi kreskami. Na ogonie i lotkach pierwszorzędowych ciem- niejsze poprzeczne paski. Na głowie charak- teryistyczne "uszy" utworzone przez ruchome	Os

Lp.	Gatunek nazwa polska nazwa łacińska	Lokalizacja		Ogólny opis, sposób występowania dynamika rozwoju	Zagrożenia	Opis gatunku	Uwa- gi
		Oddz., Poddz.	Leśnictwo				
1	2	3	4	5	6	7	8
				pobliżu są tereny otwarte, o mozaikowym krajobrazie, odpowiednie do polowania - łąki, torfowiska lub pola		kępki piór, które w czasie lotu lub u spokojnego ptaka są położone. Oczy pomarańczowo-czerwone, otoczone ciemnymi piórami, szlarą pomarańczowo-brązową przechodzącą w szaro-beżową, wyraźnie odgraniczona. Dziób czarny, nogi opierzone.	
Rodzina: Rybitwy (<i>Sternidae</i>)							
24	Rybitwa czarna <i>Chlidonias niger</i>	Dolina Środkowej Wisły,		Bogate w roślinność bagna, podmokłe łąki, torfianki, starorzecza z niską roślinnością szuwarową, rozlewiska rzeczne i inne śródlądowe zarośnięte zbiorniki wodne. Pożywienie to głównie lądowe i wodne bezkręgowce m.in. owady wodne i ich larwy, pijawki, pierścienice, pająki, ale również małe ryby i płazy, w tym kijanki.	Likwidacja naturalnych miejsc występowania – bagien niewielkich torfowisk	Ptak niewielkich rozmiarów. W rzucającym się w oczy upierzeniu godowym grzbiet, kuper, wierzch ogona i pokrywy skrzydłowe szaroczarne. Pokrywy podskrzydłowe jasnoszare, podogonie i spodnia strona ogona białe, reszta ciała czarna. Samica ma jaśniejsze ubarwienie, zwłaszcza na podgardlu. Dziób czarny, nogi ciemnoczerwone. W szacie spoczynkowej od lipca wierzch ciała poza głową szary. Ciemię, potylicy i półobroża na karku ciemne, reszta ciała biała. Na skrzydłach po bokach widać czarne plamy. Zimą nogi ma czerwono-brązowe. Ogon jest tylko lekko wcięty.	CH
Rodzina: Siewkowate (<i>Charadriidae</i>)							
25	Czajka <i>Vanellus vanellus</i>	Dolina Środkowej Wisły,		Na łęgowską wracają wcześniej, bo już w lutym i marcu wraz ze skowronkami zwiastującymi wiosnę. W okresie godowym w marcu samiec wykonuje akrobatyczne loty godowe z widowiskowymi skokami. Gniazdo zakładane jest w nieosłoniętym zagłębieniu w ziemi w otoczeniu niskich roślin wyścielone skąpo trawą. Czasem tworzy kolonie łęgowe.	Łęgi i same gniazda są zagrożone niszczeniem w czasie wcześniejszych zniw, kiedy to młode jeszcze nie zdążą się usamodzielnąć. Stosowane powszechnie chemikalia niszczą owady, główne pożywienie czajek. Ptak pierwotne siedliska jak wilgotne łąki i torfowiska w wyniku osuszania musiał zamienić na te-	Brak wyraźnego dymorfizmu płciowego. W szacie godowej przód i wierzch głowy, szyi i wole czarne, z potylicy wyrastają długie pióra tworzące charakterystyczny czub. U samca ma 8-10 cm, u samicy tylko 5-7 cm. Boki głowy, pierś i brzuch białe. Wierzch ciała czarny z zielonkawym połyskiem, skrzydła czarne z połyskiem purpurowym. Pokrywy podogonowe rdzawe. W poprzek piersi ciągnie się czarny pas. Ogon biały, zaokrąglony, z czarną plamą na końcu. Na czarnych piórach głowy, szyi i piersi samicy widnieją drobne białe kropeczki. W locie charakterystyczna sylwetka - zgięte, zaokrąglone od ty-	Oś LC

Lp.	Gatunek nazwa polska nazwa łacińska	Lokalizacja		Ogólny opis, sposób występowania dynamika rozwoju	Zagrożenia	Opis gatunku	Uwa- gi
		Oddz., Poddz.	Leśnictwo				
1	2	3	4	5	6	7	8
					reny rolnicze.	łu skrzydła od białego spodu lub wierzchu wyglądają jak litera "M", zakończone są czarnym upierzeniem. Leci z prędkością 50 km/h. W szacie spoczynkowej zacierają się granice między białymi i czarnymi plamami, a głowa i podgardle stają się białawe. Młode osobniki są bardziej brązowe z bardzo krótkim czubkiem na głowie. Jest wielkości gołębia, ale ma znacznie dłuższe nogi.	
26	Sieweczka rzeczna <i>Charadrius du- bius</i>	Dolina Śród- kowej Wisły		Piaszczyste i żwirowe brzegi rzek, jezior i stawów, zasadniczo słodkich. Spotkać ją można na mulistym dnie spuszczonej wody, w starych wykopach z wodą na dnie, żwirowych zboczach, kamienistych wyspach na rzekach	Ochronę gatunku może na trwałe zapewnić utrzymanie w miarę naturalnych, dynamicznych systemów rzecznych.	Spód ciała oraz przód i boki głowy białe. Grzbiet, skrzydła i wierzch głowy szaro-brązowe. Na czole biała plama z czarnym obrzeżeniem. Wyżej znajduje się drugi węższy biały pas. Na szyi biały kołnierzyk i niżej czarna obroża, rozszerzająca się z przodu na pierś. Dziób ciemny z żółtą plamką u nasady żuchwy, nogi żółtoszare. Oko otoczone jaskrawożółtymi okularami. Samica ma czarny pas czołowy i okulary węższe. Potrafi się przy tym gwałtownie zatrzymać, lekko zachwiać i znowu ruszyć. Sieweczka jest błotniakiem wielkości skowronka	CH LC
Rodzina: Zimorodki (Alcedinidae)							
27	Zimorodek <i>Alcedo atthis</i>	Dolina Śród- kowej Wisły, Dolina Wkry,	Szczypiorno	Żyje w okolicach strumieni i rzek, rzadziej przebywa w okolicach jezior i stawów. Jest samotnikiem. Gnieździ się w gliniastych brzegach rzek, w których wykopuje poziome nory długości około 1 m. Lata nisko nad wodą. W czasie polowania siaduje na gałęziach nad rzeką i czatuje na ryby. Ofiara jest pod wodą najpierw namierza wzrokiem. Z tego też powodu zamieszkuje akweny o czystej wodzie bogate w odpowiedniej		Zimorodek ma krępa sylwetkę i krótki ogon. Brak wyraźnego dymorfizmu płciowego. Głowa i grzbiet niebieskie z zielonym, metalicznym połyskiem, środek grzbietu i sterówki błękitne, policzki rudawobrązowe, a szyja biała. Lotki ciemne, zewnętrzne chorągiewki niebieskozielone. Spód ciała cynamonowy. Dziób szary, mocny i długi, nogi czerwone. Sylwetka jest nieproporcjonalna – sama głowa i dziób zajmują prawie długość tułowia. Jest nieco większy od wróbla. Jego lot jest szybki i prostoliniowy, często wykonuje go nisko nad wodą.	

Lp.	Gatunek nazwa polska <i>nazwa łacińska</i>	Lokalizacja		Ogólny opis, sposób występowania dynamika rozwoju	Zagrożenia	Opis gatunku	Uwa- gi
		Oddz., Poddz.	Leśnictwo				
1	2	3	4	5	6	7	8
				wielkości ryby. Atakuje je z za- siadki lub krótkiego lotu zwisają- cego.			

Tabela nr 11. Wykaz chronionych i rzadkich gatunków ssaków

Lp.	Gatunek nazwa pol- ska <i>nazwa łaciń- ska</i>	Lokalizacja		Ogólny opis, sposób występowania dynamika rozwoju	Zagrożenia	Opis gatunku, Walory przyrodnicze	Uwagi
		Oddz., Poddz.	Leśnictwo				
1	2	3	4	5	6	7	8
Rodzina: Smużkowate (<i>Zapodidae</i>)							
1	Smużka leśna <i>Sicista betulina</i>	Rezerwat Zegrze	Szczypiorno	Zamieszkuje lasy, zarośla, łąki Jesienią schodzi na siedem miesięcy pod ziemię, do nory, gdzie zapada w sen zimowy. Po przebudzeniu, w maju, rozpoczyna okres godowy. Samica wydaje młode na świat tylko raz w roku, w czerwcu. Smużka jest aktywna głównie w nocy.	Brak	Charakteryzuje się jedwabistą sierścią. Wzdłuż ciała ciągnie się charakterystyczny ciemny pas, brzusek jasny. Wspina się sprawnie po trawie i gałęziach, chodzi także po ziemi. Gniazdo buduje z trawy i mchu w spróchniałych pniach.	CH
Rodzina Popielicowate (<i>Gliridae</i>)							
2	Orzesznica <i>Muscardinus avellana-rius</i>	Rezerwat Zegrze	Zegrze	Występuje głównie w lasach i większych zadrzewieniach, szczególnie preferuje zarośla leszczynowe. W lasach przebywa najczęściej w warstwie <u>podszyciu</u> . Prowadzi nocny tryb życia. W dzień przebywa w wybudowanych przez siebie gniazdach. Buduje dwa rodzaje gniazd. Jedno z nich to gniazdo lęgowe	Niszczenie zadrzewień śródleśnych	Długość ciała 6 - 9 cm, długość ogona 5 - 8 cm, masa ciała 9 - 23 g. Grzbiet ma brązo-wo-szary ubarwienie rude, spód ciała jest kremowy. Przejście między tymi barwami jest stopniowe.	Oś LC
Rodzina: Jeżowate (<i>Erinaceidae</i>)							
3	Jeż wschodni <i>Erinaceus concolor</i>	WOCHK, Rezerwat Jabłonna	Bagno	Prowadzą naziemny i nocny tryb życia. Potrafią się wspinać i pływać. Są wszystkożerne – żywią się ślimakami, dżdżownicami, jajami ptaków, małymi ssakami i płazami, ale głównie owadami.	Brak bezpośrednich zagrożeń	Mają ciało o krępej i mocnej budowie. Płaska, klinowata głowa o masywnej czaszce jest zakończona wydłużonym ryjkiem. Grzbiet i boki ciała są pokryte kolcami lub sztywnymi włosami. Kolce jeży to przekształcone włosy, zbudowane z keratyny. Jeże nie są jadowite, ale kiedy ich igły wbijają się w ciało, trudno je wyjąć. Kolce jeża są mocno osadzone w jego ciele	Oś
Rodzina: Mroczkowate (<i>Vesperilionidae</i>)							

Lp.	Gatunek nazwa polska <i>nazwa łacińska</i>	Lokalizacja		Ogólny opis, sposób występowania dynamika rozwoju	Zagrożenia	Opis gatunku, Walory przyrodnicze	Uwagi
		Oddz., Poddz.	Leśnictwo				
1	2	3	4	5	6	7	8
4	Gacek brunatny <i>Plecotus auritus</i>	Forty Modlińskie,		Gacek brunatny objęty jest w Polsce ochroną ścisłą jako gatunek wymagający czynnej ochrony;	Niszczenie lub przekształcanie zimowisk - dotyczy zwłaszcza obiektów innych niż jaskinie, częste budzenie się osobników na zimowiskach, spowodowane intensywnym ruchem turystycznym w jaskiniach	Występuje zarówno w lasach, jak i na obszarach zabudowanych. Latem kolonie rozrodzone spotykane są w budynkach (głównie na strychach), w dziuplach drzew oraz skrzynkach dla ptaków i nietoperzy. Kolonie te są niewielkie, liczą od kilku do kilkudziesięciu dorosłych samic. Zimuje w bardzo różnych kryjówkach, najczęściej chłodnych. Dominuje w małych, przydomowych piwnicach, gdzie jest zwykle najliczniejszym gatunkiem nietoperza. Często występuje w chłodnych jaskiniach i fortyfikacjach, rzadziej w studniach. Sporadycznie znajdowano go zimą w dziurach drzew i na strychach. Jest to gatunek osiadły, sezonowe przeloty nie przekraczają kilkudziesięciu kilometrów.	CH
5	Gacek szary <i>Plecotus austriacus</i>	Forty Modlińskie,		Nietoperz ściśle związany z człowiekiem, latem kryje się niemal wyłącznie w budynkach (tylko wyjątkowo znajdowano go w skrzynkach lęgowych). Zimuje głównie w małych piwnicach przydomowych, sporadycznie w fortyfikacjach i jaskiniach.	Niszczenie lub przekształcanie zimowisk - dotyczy zwłaszcza obiektów innych niż jaskinie, częste budzenie się osobników na zimowiskach, spowodowane intensywnym ruchem turystycznym w jaskiniach .	Długość do 5 cm, ogon do 5 cm. Jego umaszczenie jest ciemnoszare na plecach i górnej części błony lotnej, brzuch jasnoszary.	CH
6	Mopek <i>Barbastella barbastellus</i>	Forty Modlińskie,		Związany z terenami leśnymi. Latem kryje się najczęściej w szczelinach pni drzew, pod odstającą korą, jak również w kryjówkach sztucznych, np. szczelinach w ścianach i dachach budynków, za okiennicami, a na-wet w mostach. Zimuje w chłodnych podziemiach, zwłaszcza dużych fortyfikacjach	Brak bezpośrednich zagrożeń	Długość ciała 45–60 mm, rozpiętość skrzydeł 240–380 mm, masa ciała 7,5–15 g. Ciało pokryte długim jedwabistym futerkiem. Grzbiet ciała ma kolor od ciemnobrązowego do prawie czarnego, brzuch ciała jest jaśniejszy. Krótkie uszy zrosnięte nasadami nad czołem, pyszczek płaski.	Oś NT

Lp.	Gatunek nazwa pol- ska <i>nazwa laciń- ska</i>	Lokalizacja		Ogólny opis, sposób występowania dynamika rozwoju	Zagrożenia	Opis gatunku, Walory przyrodnicze	Uwagi
		Oddz., Poddz.	Leśnictwo				
1	2	3	4	5	6	7	8
				ceglanych i betonowych, tunelach dawnych kopalń i obiektach poprzemysłowych, piwnicach, nie-licznie również w jaskiniach, wy-jątkowo w dziuplach drzew.			
7	Mroczek późny <i>Eptesicus se-rotinus</i>	Forty Modlińskie,		Gatunek występuje na terenie całej Polski, za wyjątkiem wnętrza du-żych, zwartych i pozbawionych zabudowy kompleksów leśnych. Jeden z najczęściej spotykanych nietoperzy w dużych miastach.	Brak bezpośrednich zagrożeń	Nietoperz ściśle związany z człowiekiem. Jego kryjówkami letnimi są niemal wy-łącznie budynki, gdzie kryje się na stry-chach, w szczelinach dachów i ścian. Spo-radycznie spotykano go w skrzynkach dla ptaków i nietoperzy. Zimuje głównie w nadziemnych częściach budynków (stry-chy, przewody wentylacyjne), rzadko w piwnicach i fortyfikacjach, zaś tylko wy-jątkowo w jaskiniach. W okresie hibernacji preferuje miejsca chłodne i względnie su-che. Poluje zwykle w pobliżu zabudowań, w parkach, na skrajach lasów, na drogach leśnych, polanach, wśród domów i nad wodami.	CH LC
8	Nocek duży <i>Myotis myo-tis</i>	Forty Modlińskie, (Fort Beniaminów),		Zamieszkuje głównie w osiedlach ludzkich, latem kryjąc się na du-żych strychach, wieżach koś-cielnych i w innych budowlach. Zimuje w piwnicach, fortyfika-cjach, opuszczonych kopalniach, w jaskiniach.	Brak bezpośrednich zagrożeń	Długość ciała wynosi 7-8 cm, rozpiętość skrzydeł 35-44 cm, masa ciała 25-40 g. Uszy owalne, dosyć szerokie. Ciało ma ubarwienie dość zróżnicowane u różnych osobników. Grzbiet ciała ma barwę od sza-robrunatnej (u osobników młodocianych) do brązowej (u dorosłych), spód ciała jest biały. Skrzydła mają barwę ciemnobrązo-wą.	Oś

Lp.	Gatunek nazwa polska nazwa łacińska	Lokalizacja		Ogólny opis, sposób występowania dynamika rozwoju	Zagrożenia	Opis gatunku, Walory przyrodnicze	Uwagi
		Oddz., Poddz.	Leśnictwo				
1	2	3	4	5	6	7	8
9	Nocek wąsatek <i>Myotis mystacinus</i>	Forty Modlińskie,		Preferuje słabiej zalesione. Jego letnimi kryjówkami są głównie budynki, niekiedy również dziuple. Zimą spotykany jest w podziemiach, zarówno naturalnych (jaskinie), jak i sztucznych (sztolnie, fortyfikacje)	Niszczenie lub przekształcanie zimowisk - dotyczy zwłaszcza obiektów innych niż jaskinie, częste budzenie się osobników na zimowiskach, spowodowane intensywnym ruchem turystycznym w jaskiniach .	Sierść na grzbiecie kasztanowa lub czarna z jaśniejszymi końcówkami, na brzuchu jaśniejsze. Ucho, pyszczek i błony lotne ciemne lub wręcz czarne. Na zewnętrznym brzegu ucha znajduje się wycięcie. Koziolatek nożowaty, sięgający połowy długości ucha. Błona skrzydła przyczepiona do nasady palców. Ostroga sięga do połowy odległości między piętą a ogonem. Poza ostrogę może wystawać mały fałd skórny. Koniec ogona wystaje poza błonę ogonową na 2 mm. Przedramię długości 31-37 mm.	CH LC
10	Nocek rudy <i>Myotis daubentonii</i>	Forty Modlińskie,		Latem nocki rude w Polsce zamieszkują głównie dziuple drzew, niekiedy również szczeliny w starych mostach, również w skrzynkach lęgowych dla ptaków i nietoperzy	Brak bezpośrednich zagrożeń	Mały nietoperz (przedramię długości 33–42 mm, długość ciała 40–60 mm) o krótkich, łagodnie zaokrąglonych uszach i krótkich, zagiętych do przodu nożowatych koziolkach. Błony skrzydłowe i uszy ciemnobrunatne, ale nasadę uszu cielistą. Pyszczek krótki (różowy lub cielisty). Stopy relatywnie duże, długości mniej więcej połowy długości goleni. Futro na grzbiecie szarobrazowe lub ciemnobrazowe. Brzuszna strona ciała jest biaława lub szarawa, wyraźnie kontrastująca z ciemniejszym grzbietem. Skrzydła tego nocka są krótkie i dość szerokie, o błonie skrzydłowej przyczepionej w połowie długości stopy. Rozpiętość skrzydeł 210–275 mm. Ostroga bez płatka, zajmuje co najmniej dwie trzecie długości brzegu błony ogonowej.	CH
11	Nocek Brandta <i>Myotis brandtii</i>	Forty Modlińskie		Preferuje zalesione tereny nizinne. Jego letnimi kryjówkami są głównie budynki i skrzynki dla nietoperzy (zwłaszcza płaskie, o wąskim, szczelinowym otworze), niekiedy również dziuple drzew. W budyn-	Brak bezpośrednich zagrożeń	Gatunek o niewielkich rozmiarach. Sierść na grzbiecie brunatna z jaśniejszymi (u dorosłych osobników złocistymi) końcami, na brzuchu jaśniejsze. Pyszczek oraz ucho i błony lotne ciemnobrazowe lub czarniawe, jaśniejsze niż u podobnego nocka wą-	CH LC

Lp.	Gatunek nazwa pol- ska <i>nazwa łaciń- ska</i>	Lokalizacja		Ogólny opis, sposób występowania dynamika rozwoju	Zagrożenia	Opis gatunku, Walory przyrodnicze	Uwagi
		Oddz., Poddz.	Leśnictwo				
1	2	3	4	5	6	7	8
				kach spotykany zarówno w szczelinach dachu i ścian, jak i za okiennicami – w miejscach tych tworzy nieraz duże kolonie rozrodcze (samic z młodymi). Zimą spotykany jest w podziemiach, zarówno naturalnych, jak i sztucznych. Odżywia się drobnymi owadami (głównie muchówkami), zwykle chwytanymi w locie, w niewielkiej odległości od drzew i innych, pionowych przeszkód.		satka. Koziołek typu nożowatego, sięgający połowy długości ucha. Błona jest przyczepiona do nasady palców. Ostroga sięga do połowy długości odległości między piętą a ogonem. Na zewnętrznym brzegu ucha znajduje się wycięcie. Poza ostrogę może wystawać mały fałd skórny, mający zwykle nie więcej jak 1 mm. Koniec ogona wystaje poza błonę ogonową na 1 mm. Przedramię długości 32,2-37,7 mm. Trudny do odróżnienia od nocka wąsatka, który tworzy z nim parę gatunków morfologicznie podobnych.	
12	Nocek hyd- kowłosy <i>Myotis da- sycneme</i>	Forty Modlińskie,		W Polsce uważany za gatunek rzadki i zagrożony	Niszczenie lub przekształcanie zimowisk - dotyczy zwłaszcza obiektów innych niż jaskinie, częste budzenie się osobników na zimowiskach, spowodowane intensywnym ruchem turystycznym w jaskiniach .	Jest jednym z większych gatunków należących do tego rodzaju (długość głowy i tułowia 43–60 mm, długość ogona 3 mm, długość przedramienia 44–49 mm). Grzbiet jest wyraźnie ciemny i różni się od jasnego brzucha. Żywi się owadami, głównie muchówkami z rodziny ochotkowa-tych, wodnymi chrząszczami i chrzączkami. Jest związany z dużymi zbiornikami wody, zarówno stojącej jak i płynącej, nad którymi poluje, chwytając ofiary znad samej tafli. W okresie letnim spotykany jest na strychach budynków, rzadko w skrzynkach lęgowych, dziuplach drzew i szczelinach mostów. Zimuje w jaskiniach, piwnicach i fortyfikacjach.	CH NT
13	Nocek Natterera <i>Myotis nat- tereri</i>	Forty Modlińskie,		Poluje latając w pobliżu koron drzew lub krzewów. Ofiary chwytta w locie lub zbiera z powierzchni roślin, dlatego obok owadów latających nocą chwytta także pająki i inne nietlotne bezkręgowce, jak również śpiące na liściach owady dzienne, zwłaszcza duże muchów-	Niszczenie lub przekształcanie zimowisk - dotyczy zwłaszcza obiektów innych niż jaskinie, częste budzenie się osobników na zimowiskach, spowodowane inten-	Gatunek średnich rozmiarów. Futerko na grzbiecie brązowe, zaś na brzuchu białe. Ucho jasne i długie, do połowy długości równomiernie wąskie, w górnej części zaokrąglone, wywinięte do wewnątrz. Skrzydła dosyć szerokie. Błona skrzydła dochodzi do nasady palców stopy. Ostroga sięga do połowy odległości między piętą a ogo-	CH LC

Lp.	Gatunek nazwa pol- ska <i>nazwa łaciń- ska</i>	Lokalizacja		Ogólny opis, sposób występowania dynamika rozwoju	Zagrożenia	Opis gatunku, Walory przyrodnicze	Uwagi
		Oddz., Poddz.	Leśnictwo				
1	2	3	4	5	6	7	8
				ki. Zimuje w wilgotnych, umiarkowanie ciepłych podziemiach - jaskiniach, fortyfikacjach, starych kopalniach, piwnicach i studniach.	sywnym ruchem turystycznym w jaskiniach .	nem. Brak płątka za ostrogą. Brzeg błony ogonowej między końcem ostrogi a ogonem jest zgrubiały oraz porośnięty dwoma rzędami sztywnych, haczykowato zagiętych włosów. Przedramię długości 35-42,3 mm.	
14	Bóbr europejski <i>Castor fiber</i>	Obwód Jabłonna 1d, 2a, 18b, 20d, 21h, 33c, 51p, 58b, 71a, 73, 74, 75b, g, 76d, 78b, 90b, 96j, 326j, b, h, 327g, Obwód Pomiechówek – 100i, 104b, 127c, 128d, 129g, 134f, 138h, 140i, 141d, 142a, 182Ag	Białobrzegi, Poniatów, Pomiechówek, Szczypiorno	Dawniej występował w całej strefie umiarkowanej Europy i Azji , obecnie wyginął w wielu regionach Europy. W Polsce jest gatunkiem chronionym. Po II wojnie światowej na terenie Polski bóbr występował nielicznie na terenie Suwalszczyzny. Na skutek migracji z terenów wschodnich, planowej introdukcji oraz naturalnych procesów migracji obecnie populacja bobra jest bardzo liczna. Gatunek w wielu miejscach jest pospolity. Występuje głównie w lasach łęgowych nad strumieniami, rzekami, jeziorami.	Gatunek występujący dość licznie.	Długość ciała do 100 cm, ogona do 37 cm, ciężar do 30 kg. Sierść gęsta, brunatno-szara lub ciemnobrunatna, ogon grzbietobrzusznie spłaszczony, w kształcie szerokiego klina, pokryty łuskami. Sylwetka krępa, ociążała, oczy i uszy małe, kończyny przednie małe, tylne mocne, z palcami spiętymi błoną pławną. Bóbr jest aktywny głównie w dzień i o zmierzchu. Na wolno płynących rzekach i odpływach jezior buduje tamy z gałęzi i pni drzew, które ścina zębami, uszczelnia je mułem, gliną oraz roślinnością. Wejście do wykopanej przy brzegu jamy znajduje się zawsze pod wodą, nawet podczas suszy. Bóbr europejski buduje także tzw. zeremia - położone na wodzie w niedostępnych miejscach budowle z gałęzi i mułu. Na łądzie bobry poruszają się niezgrabnie, w wodzie szybko i zwinnie. Żyją parami, młode przez pewien czas pozostają z rodzicami. W razie zagrożenia bobry ostrzegają się wzajemnie, silnie uderzając ogonem o powierzchnię wody. Żywią się latem roślinnością wodną, zimą korą drzew, pędami oraz łykiem. Ciąża trwa 105-110 dni, samica rodzi średnio 3-4 młode, dobrze rozwinięte, pokryte sierścią, zdolne do samodzielnego poruszania się.	CH

Wyznaczona strefa ochrony bociana czarnego w leśnictwie Pomiechówek

Lp	Lokalizacja	Gatunek chroniony	Powierzchnia (ha)		Rok utworzenia	Uwagi
			Strefa ścisła	Strefa częściowa		
1	2	3	4	5	6	7
1	97h	Bocian czarny		~4,50	2004	część poddz.
2	97i	Bocian czarny		1,63	2004	
3	97j	Bocian czarny		~0,64	2004	część poddz
4	97k	Bocian czarny		~3,45	2004	część poddz
5	123d	Bocian czarny		3,57	2004	
6	123f	Bocian czarny		1,29	2004	
7	123l	Bocian czarny		1,05	2004	
8	123m	Bocian czarny		2,18	2004	
9	124a	Bocian czarny		3,26	2004	
10	124b	Bocian czarny		7,84	2004	
11	124c	Bocian czarny	9,00	13,02	2004	ochrona całoroczna rezerwat
12	124d	Bocian czarny		2,51	2004	rezerwat
13	125a	Bocian czarny		~12,00	2004	część poddz.
14	125c	Bocian czarny		4,21	2004	
15	125d	Bocian czarny		3,33	2004	rezerwat
16	125f	Bocian czarny		2,40	2004	
17	125h	Bocian czarny		1,22	2004	
18	132a	Bocian czarny		2,38	2004	
19	132c	Bocian czarny		3,39	2004	
20	132d	Bocian czarny		7,28	2004	
21	133a	Bocian czarny		1,48	2004	

Wyznaczona strefa ochrony bociana czarnego w leśnictwie Białobrzegi

Lp	Lokalizacja	Gatunek chroniony	Powierzchnia (ha)		Rok utworzenia	Uwagi
			Strefa ścisła	Strefa częściowa		
1	2	3	4	5	6	7
1	49c	Bocian czarny		10,07	2005	
2	50c	Bocian czarny		15,47	2005	
3	50d	Bocian czarny		0,42	2005	
4	50f	Bocian czarny		1,53	2005	
5	50g	Bocian czarny		3,24	2005	
6	50h	Bocian czarny		1,67	2005	
7	50i	Bocian czarny		2,18	2005	
8	50j	Bocian czarny		1,53	2005	
9	50k	Bocian czarny		1,20	2005	
10	51l	Bocian czarny		1,70	2005	
11	57b	Bocian czarny		3,65	2005	
12	57c	Bocian czarny		2,90	2005	
13	57d	Bocian czarny		12,63	2005	
14	57f	Bocian czarny		1,53	2005	
15	58a-h	Bocian czarny	3,00	34,64	2005	
16	59a	Bocian czarny		5,31	2005	
17	59b	Bocian czarny		~1,08	2005	część poddz.

Wyznaczona strefa ochrony bociana czarnego w leśnictwie Zegrze

Lp	Lokalizacja	Gatunek chroniony	Powierzchnia (ha)		Rok utworzenia	Uwagi
			Strefa ścisła	Strefa częściowa		
1	2	3	4	5	6	7
1	26a	Bocian czarny		~1,87	2005	część poddz.
2	26b	Bocian czarny		~2,08	2005	część poddz.
3	26c	Bocian czarny		~1,25	2005	część poddz.
4	26d	Bocian czarny		~0,23	2005	część poddz.
5	26f	Bocian czarny		2,10	2005	
6	26g	Bocian czarny		4,76	2005	
7	26h	Bocian czarny		~1,32	2005	część poddz.
8	26i	Bocian czarny		1,04	2005	
9	27a-h	Bocian czarny	8,70	31,33	2005	rezerwat, ochrona całoroczna
10	28a	Bocian czarny		2,04	2005	
11	28b	Bocian czarny		2,77	2005	rezerwat
12	28c	Bocian czarny		12,93	2005	rezerwat
13	28d	Bocian czarny		6,54	2005	rezerwat
14	36a	Bocian czarny		~6,60	2005	część poddz.
15	37b,h,i	Bocian czarny		~10,00	2005	część poddz.
16	37c	Bocian czarny		0,74	2005	
17	37f	Bocian czarny		0,95	2005	
18	37g	Bocian czarny		2,08	2005	
19	38c	Bocian czarny		1,95	2005	
20	38d	Bocian czarny		2,78	2005	

Lokalizacja przedstawianych gatunków ma charakter informacji niejawnych – podstawa prawna: tajemnica służbowa - Ustawa o ochronie informacji niejawnych Dz. U. Nr 11, poz. 95 z 22.01.1999 r.

Skróty zawarte w wykazie:

Oś – ochrona ścisła

CH – ochrona częściowa

Rz – gatunek rzadki

Zastosowane w wykazie symbole kategorii zagrożeń:

- wg Czerwonej listy roślin naczyniowych zagrożonych w Polsce (Zarzycki i in. 1992)

- wg Polskiej Czerwonej Księgi Roślin (Każmierczakowa & Zarzycki 2001)

*- antropofity

EX – wymarły w naturze (extinct)

CR – krytycznie zagrożony (critically endangered)

EN i E – zagrożony (endangered)

VU i V – narażony (vulnerable)

LR – niższego ryzyka (lower risk)

R – rzadki (rare)

DD – stopień zagrożenia jest trudny do określenia z powodu braku dostatecznej informacji (data deficient)

Opis gatunków, walory przyrodnicze, zagrożenia, informacje zawarte w uwagach opracowano w oparciu o:

- Ochrona rzadkich i zagrożonych roślin w lasach – Wyd. Klubu Przyrodników- Świebodzin 2003,

- Rośliny chronione – Flora Polski – Multico – Warszawa 2003,

- Rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 9 lipca 2004 r. w sprawie gatunków dziko występujących roślin objętych ochroną (Dz. U. Nr 168, poz. 1764),

- Rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 28 września 2004 r. w sprawie gatunków dziko występujących zwierząt objętych ochroną (Dz. U. Nr 220, poz. 2237),

- Ustawa z 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz. U. z 2004 r. Nr 92, poz. 880) znowelizowana w 2008 r.,

- Standardowy Formularz Danych Natura 2000 – dla obszaru PLH 140005– Dolina Wkry,

- Standardowy Formularz Danych Natura 2000 – dla obszaru PLH 140020 – Fort Nodlińskie,

- Standardowy Formularz Danych Natura 2000 – dla obszaru PLB 140004 – Dolina Środkowej Wisły,

- Inwentaryzacja przyrodnicza siedlisk Nadleśnictwa Jabłonna.

Ochrona gatunkowa roślin to prawny sposób zabezpieczenia rzadko występujących gatunków dziko rosnących roślin zagrożonych wyginięciem. Gatunków chronionych nie wolno niszczyć, zrywać, zbierać, niszczyć ich siedlisk, sprzedawać, nabywać, przewozić przez granicę państwa itp.